

BROEN

KATOLSK KIRKEBLAD NR. 2 - 2006

Peterskirken juberer s. 15

VIA DELLA CONCILIAZIONE OG PETERSKIRKEN © ISTOCKPHOTO

- Presteseminar i OKB s. 4
- P. Hölscher 50 år som prest s. 6
- Jubileum for Nordpolmisjonen s. 8

Å leve "unormalt" med Kristus

UNDER PALMESØNDAGENS guds-tjeneste lærer vi noe pinlig og ubehagelig om oss selv. Først hyller vi Jesus, sammen med den begeistrede mengden. Jesus rir inn i Jerusalem, og alle er opprømte, alle er grepet av glede og forventning. Så, litt senere under liturgien, er vi igjen med den samme folkemengden. Men nå er den ilter og fiendtlig: "Korsfest ham!"

Men - er nå dette den samme folkemengden? Tja, antagelig. I hvert fall til dels. Men viktigere: Kunne vi selv finne på å oppføre oss på den måten?

Svaret kjenner vi fra menneskehetens historie, og det er dessverre "ja". Vi mennesker er ikke bare sammensatte vesener; vi er splittede.

På den ene side lengter vi etter kjærlighet, godhet, uselviskhet. Vi vil helbredes for våre plager. Og ikke bare på egne vegne, vi vil gjerne at alt dette gode måtte komme hele menneskeheten til gode. Og vi viser det i handling mange ganger. Vi vil at alle skal ha det bra. Vi ønsker virkelig at alt hva vi gjør skal være drevet frem av sann omsorg for hverandre. Det var vel alle disse gode og sanne lengsler som gjorde mengden så ekstatisk da Jesus red inn i Den Hellige Stad. Han representerte alt som er godt, alt som er hellig. I Kristus så folkemengden et glimt av hvordan de selv lengtet etter å være, etter hva mennesket på sitt beste kan være.

Ved hans forkynnelse av Guds Rike hadde de fått en smak for hvordan det kan være, det å være helt gjennomsyret av ren kjærlighet.

Men på den annen side: Guds helighet kan også skremme oss. Den setter oss på prøve på en egentlig provoserende måte. Vi vet nemlig at hvis vi virkelig skulle la Kristi godhet, kjærlighet og barmhjertighet gripe kontrollen over våre liv, da blir alt nokså annerledes. Kan vi da forsette å leve "normalt"? Vår jevne og litt dovne blanding av godt og ikke så godt, av sjenerøsitet og egoisme, den kan ikke fortsette. Så synd: Vi kan altså ikke slå oss til ro med den praktiske forestillingen om at "Guds veier er der godtfolk går". Vi må legge om stilen, vi må forandre oss. Det er ugreit. Det kan til og med være plagsomt og vondt. Så det er kanskje ikke så vanskelig å skjønne at mengden ikke ville være med på notene, og valgte å hyle med de ulver som var ute.

Påskens budskap er radikalt og krevende. Da Jesus dro opp til Jerusalem denne sin siste påske, visste han vel at han kom til å bli et anstøt for mange. Han visste at det var dem som var ute etter å rydde ham av veien, og han red dem så og si i møte. Han gjorde det fordi han har tiltro til mennesket, til deg og meg, fordi han vet hvilke gudgitte kvaliteter vi er gitt og dermed er satt til å forvalte. Han satte hele sitt liv inn

på det kjærlighets- og lydighetsoffer som kunne sprengte demningene, og vise veien for oss når vi åpner oss helt for Guds kjærlighet.

Det er overveldende. Kan vi virkelig endre oss? Med de små av våre synder er det ofte slik at de er så inngrodde i et nettverk av uvaner at vi ikke tror vi evner å gjøre noe særlig med dem. Og med de virkelig alvorlige syndene tar de slik pusten fra oss at det er vanskelig å se at de bare kan settes en strek over og at livet bare kan begynne på ny frisk igjen etterpå. Men det er likevel slik: Jesus innbyr oss til å løfte blikket mot Hans kors, slik at vi innser at den store forandringen av vårt liv ikke har sitt utgangspunkt i hva vi måtte finne på å gjøre. Kilden til forandringen er i noe som med det blotte øye ser ut som et nederlag. Det er i Kristi tilsynelatende nederlag på korset at han seirer, og Gud drar verden bort fra den onde og opp til seg.

Det er når vi klarest innser vår egen svakhet, at vi står der mest åpen mot Herren.

BROEN - Katolsk kirkeblad hvori opptatt «Klippen» (Midt-Norge, 1950-78) og «Stella Maris» (Nord-Norge, 1950-68)

Utgis av: Norsk Katolsk Bisperåd.
Nr. 2. 2006 Årg. 47. ISSN 0804-9297
Oslo Katolske Bispedømme Tlf.: 23 21 95 00
Trondheim Stift Tlf.: 73 52 77 05
Tromsø Stift Tlf.: 77 68 56 04

Adresse: Akersveien 5, 0177 Oslo
Faks: 23 21 95 01
E-post: broen@katolsk.no
WWW: www.katolsk.no/broen

Redaksjonssekretær:
Kristine Dingstad (KD) Tlf.: 23 21 95 37

Redaktør: Fader Claes Tande (CT)

Korrespondent Nord-Norge:
Thomas Sivertsen (TS). Tlf.: 75 56 34 81
Midt-Norge-kontakt:
Stiftskontoret Tlf.: 73 52 77 05, Faks: 73 52 87 90

Redaksjon:
Sr. Anne Bente Hadland OP (ABH)
Per Einar Odden (i permisjon) (PEO)
Heidi Haugros Øyma (HHØ)
Gunnar Wicklund Hansen (GWH)

Grafisk utforming:
Peter Bjerke

Broen takker!

I januar og februar har vi mottatt kr. 57.095,- i gaver fra våre lesere. Tusen takk!

Forsiden:
Peterskirken i Roma sett fra
Via della Conciliazione.
© istock.com

Trykk:
JMS Mediasystem AS
Tlf.: 22 63 64 00

Opplag: 18.200

St. Olav domkirke i Oslo

St. Olav kirke er sprengt – ikke bokstavelig talt, men snarere ”åndelig”. Det er 270 sitteplasser i kirken. Ståplassene kommer i tillegg. Hvem kan avvise en katolikk når messen settes?

DET ER JO FLOTT at katolikker søker til kirken sin! Men dette er også forbundet med utfordringer for menighetsadministrasjonen. Flere og flere messer puttes inn på søndager - på flere og flere språk: For tiden på nær 15! Dette setter store krav til prestenes språkkyndighet. Dette igjen setter krav til presterekutteringen og til prestekorpsets smidighet hva angår å påta seg å feire messe og holde prekener på nasjonalspråk de ikke alltid føler seg helt hjemme i.

Da St. Olav kirke ble bygget, var situasjonen denne:

For 150 år siden, 24. august i 1856, ble St. Olav kirke vigslet av daværende apostolisk vikar i Stockholm, Msgr. Laurentius Studach. St. Olav var det første katolske kirkebygget i Norge etter den lutherske omveltningen - da katolske kirker ble krongods og våre prester jaget av landet. Menigheten på rundt 60 sjeler var blitt opprettet påskedag 16. april 1843 etter tillatelse ved kongelig resolusjon.

Å bygge St. Olav med de dimensjoner den har, kan synes nokså optimistisk. Det var plass til mer enn fire ganger så mange i kirken som det var troende katolikker i byen. De fleste var for øvrig innvandrere. Det gjaldt også kirkens tyske arkitekt, Heinrich Ernst Schirmer (1814-1887), som kom til Norge i slutten av 1830-årene som assistent hos slottsarkitekt Linstow. Schirmer fikk ansvar med restaureringen av både Nidarosdomen og Gamle Aker kirke. Han tegnet Botsfengselet, Gaustad sykehus, Vestre Aker kirke, det gamle Rikshospitalet

og Nasjonalgalleriets midtbygning. Sammen med von Hanno tegnet han også alle stasjonsbygningene ved Hovedbanen som stod ferdig i 1854. To år etter var St. Olav ferdig. Rundt 30 år deretter valgte Schirmer å flytte tilbake til Tyskland. Hans sønner ble. En av dem, Herman Major Schirmer, ble i 1912 utnevnt til Norges første riksantikvar, og Adolf, som i likhet med faren ble arkitekt, tegnet annet deler av Ullevål sykehus. En kort sjekk i telefonkatalogen viser at familien Schirmer har mange etterkommere i Norge.

I dag betjener St. Olav menighet rundt 8.000 katolikker, hvorav brorparten er innvandrere – særlig fra ikke-europeiske land. Enkelte messer, kanskje særlig høymessen søndag og den engelske messen, besøkes av folk som bor utenfor sognet, men som finner det naturlig å søke til Akersveien. Dessuten er vi blitt domkirke, hvilket betyr at vi er den sentrale kirken for alle katolikker i hele Sør-Norge. Menighetsrådet i St. Olav forsøker å være seg dette bevisst. Nylig har vi vedtatt å bidra med et prosesjonskors til den nye kirken i Larvik. Dette er en gave og et synlig tegn på kristen broderlighet og et uttrykk for at vi ønsker å knytte konkrete bånd til menigheter og støtte dem som skyter knopper. Vi blir nesten stumme av beundring hver gang ordet Larvik blir nevnt for tiden: Der har 237 katolikker maktet å frembringe et nytt kirkebygg som skal innvies om ikke så lenge. Det

St. Olav domkirke.

Olavsrelikvariet som oppbevares i kirken.

virker som om Larvik er besjelet av optimisme. St. Olav gratulerer!!

På en måte går Larvik foran her. For det synes nokså klart at vi i hovedstaden på en eller annen måte må knoppskyte litt på kirkefronten vi også etter hvert. Trengselen i St. Olav er fra tid til annen så stor at det ikke bare er sjarmerende. Vi setter vår lit til Vårherre om at også vi må finne veien til et nytt kirkebygg.

Foreløpig bør vel kanskje øket bruk av St. Josephs kapell være veien å gå for å løse ”boligproblemet” i St. Olav? Det var da også i St. Josephs kapell at mange av oss som har tråkket våre barnesko på St. Sunniva skole fikk sin første skriftemålserfaring og feiret skolemesser. Vi ble glad i kapellet, men det er rart med det: St. Olav er og blir domkirken i Oslo katolske bispedømme – og dermed hovedkirken i bevisstheten for svært mange. Og 24. august feirer vi 150-årsdagen til kirken vår.

Liv Hegna
Formann i menighetsrådet/St. Olav

Presteseminar i Akersveien?

1. mars ble det offentliggjort at biskop Bernt Eidsvig oppretter et eget presteseminar i bispedømmet. Fra samme dato ble p. Carlo Le Hong Phuc utnevnt til rektor for seminaret, som har fått navnet St. Eysteins seminar.

PER I DAG HAR OKB SYV prestekandidater i henholdsvis Westminsterseminar i Allen Hall i London, og ved det svenske kollegium i Roma. Disse fortsetter hvor de er, men skulle det melde seg en eller flere nye kandidater til høsten, så begynner de i Oslo.

Biskopen har tenkt at studentene skal følge studiet i katolsk teologi som allerede er i gang ved Det teologiske menighetsfakultet i Oslo, og han har opprettet et eget studieråd som skal bistå i utviklingen av dette tilbudet. Rådet består, foruten biskopen selv, av p. Arnfinn Haram OP, Per Kværne, sr. Else-Britt Nilsen OP og Magdalena Thomassen. Det teologiske Menighetsfakultet har på sin side oppnevnt et forhandlingsutvalg som på MFs vegne skal føre samtaler med OKBs akademiske studieråd. MFs råd består av studie-sjef Øystein Lund (leder), professor Terje Stordalen og professor Svein Olaf Thorbjørnsen.

Men presteutdannelsen omfatter mye mer enn akademiske studier. Seminaristene skal ha både et bo- og et formasjonstilbud, og vi stilte i den forbindelse biskopen noen spørsmål:

Hvor skal presteseminaret ligge?

– Det mest nærliggende har vært å tenke Akersveien 5, og det foreligger planer for å bygge på en etasje på bispegården. Det er bygningsteknisk mulig, og trolig også reguleringsmessig. Men samtidig undersøker vi andre muligheter - det er naturlig å se

nærmere på steder hvor det er eller vil bli ledige katolske lokaler. Jeg regner med at vi høsten 2006 vil vite mer om i hvilken retning det går. Da vil vi også vite mer om finansieringsmulighetene.

Billig er det ikke?

– Det som vil koste penger er først og fremst å sørge for lokalene. Det koster penger å ha studenter i utlandet også, og faktisk blir det billigere å ha dem i Norge. Men når det er sagt, vil jeg jo si at jeg ser et seminar først og fremst som en ressurs for kirken lokalt. Jeg ser for meg at seminaristene vil kunne gjøre tjeneste som sakristaner og seremonimestre og bidra pastoralt i en viss utstrekning i studietiden.

Men hvorfor opprette et eget seminar? De prestene som er kommet hjem fra utlandet er ikke så ille...?

– Det ene er at alle bispedømmer bør ha et eget seminar, det andre er at en utdannelse i det landet der seminaristene skal virke som prester, er å foretrekke. For dem av seminaristene som ikke har norsk som morsmål, er det en avgjort fordel å få studiene og hele det teologiske begrepsapparatet på norsk. Mange av studentene har dessuten, og uavhengig av etnisk bakgrunn, et fjernt forhold til norsk kristenliv. Et studium i Norge vil gi studentene en føling med den religiøse grunntonen i landet, noe som vil være nyttig - også for de norskfødte studentene som melder seg til studiene med svært ulik kirkelig bakgrunn. Det bør også tilføyes at både utdannelsen av permanente diakoner og innføringskurs for utenlandske prester som kommer til OKB, vil finne sted i seminaret.

I Norge tror jeg det er viktig med en tydelig, men fornuftig tilstedeværelse – sier biskop Bernt I. Eidsvig

– Vi skal lage vårt eget seminar. Det er vi som skal definere presteutdannelsen. Det påhviler meg som biskop og bispedømmet å sørge for at seminaristene får en ordentlig formasjon. Vi skal ikke kopiere det som skjer andre steder eller overta andres nevroser! Det er mye ideologi ute og går i presteutdannelsen. Der er eksempler på kandidater som ikke har lært latin, og som er blitt nektet å bære noen form for geistlig drakt. I Norge tror jeg det er viktig med en tydelig, men fornuftig tilstedeværelse.

En skikkelig formasjon krever folk, hvordan har du tenkt å bemanne seminaret?

– Det er klart at det ikke er én manns arbeid, men rektor skal være i full stilling. Rent akademisk så er Menighetsfakultetet svært generøse i sitt tilbud. De vil ha et godt katolsk studium, men der er også mye å gå på i våre egne rekker. Der er folk med gode forutsetninger for de fag vi trenger, og det er mennesker som villig stiller seg til disposisjon for formålet.

ABH

Rektor for St. Eysteins seminar

Carlo Le Hong Phuc er sogneadministrator i St. Olav menighet, Tønsberg; en menighet han har vært tilknyttet siden år 2000. Fra 1. mars er han rektor for det nyopprettede St. Eystein seminar, og fra 1. september vil hans hovedoppgave være å fortsette forberedelsene til presteseminaret.

P. CARLO ble født i Nha Trang i Vietnam i 1971. Han flyktet alene fra Vietnam som 13-åring og kom via Filippinene til Norge i november 1984. Det var foreldrene som overtalte ham til å flykte. Hans eldste søster var allerede flyktet, og familien var under sterkt press fra myndighetene. Han hadde lært seg søsterens adresse i Norge utenat og skrev til henne. Selv om drømmen om Amerika var sterk, ba han allikevel om å få komme dit søsteren var. Slik endte han i Stavanger høsten 1984. Det skulle ta syv år før han så foreldrene igjen. I 1991 kom foreldrene og den yngste søsteren etter.

Da hadde Carlo fullført videregående skole. Tanken på å bli prest hadde allerede streift ham, og gjennom

p. Carlo Le Hong Phuc

kallsgruppen ved Det vietnamesiske pastoralsenter hadde han fått god veiledning og hjelp. I 1992 dro han til England for ett års språkstudier før han begynte ved seminaret i Allen Hall. I 1998 ble han diakonviet og i 1999 presteviet.

På spørsmål om hvordan han tok imot utnevnelsen til rektor, sier han at han ble meget overrasket, men også takknemlig over den tillit som blir vist ham. Det er en tillit han også har følt fra menigheten sin, som han synes det er vanskelig å forlate.

Vi vet at menigheten på sin side også synes det er vanskelig å gi slipp på p. Carlo.

- Men jeg er Guds tjener og lar Herren føre meg, og det må både menigheten og jeg akseptere, sier rektor Carlo.

ABH

Fra det biskopelige dekret for opprettelsen:

Opprettelse av seminar i Oslo Katolske Bispedømme

Allerede i 1953, ved omgjøringen av Det apostoliske vikariat for Oslo til ordinært bispedømme, fremholdt pave Pius XII i konstitusjonen "Faustum profecto" av 29. juni 1953 at han ville at et seminar for prestestudenter ble dannet så snart som mulig. Med grunnlag i blant annet den tilskyndelse konstitusjonen gir og de oppfordringer og retningslinjer som følger av kanonisk rett, beslutter jeg med virkning fra 1. mars 2006 å etablere et eget seminar i bispedømmet for utdanning av prester. Seminaret skal inntil videre ha tilhold i Bispegården, Akersveien 5, i Oslo.

Nåværende studenter tilsluttes seminaret. De fortsetter ved sine respektive studiesteder og under de tilsyn de i dag har. Nåværende veiledningsråd fortsetter i henhold til sitt mandat til 1. september dette år. Rådet forutsettes i denne tiden å samarbeide med seminarets ledelse, særlig rektor, som tiltrer veiledningsrådet ved etableringen av seminaret.

St. OLAV
BOKHANDEL A/S

AKERSVN. 14, 0177 OSLO
TLF 23219555, FAX 22360263
E-post: bokhandel@katolsk.no
Nettbutikk: stolavbok.no

NYHET:

Eileen Barish: "LODGING IN FRANCE'S MONASTERIES"

Illustrert og med Websider og e-postadresser.
Anacapa Press, 2006. Hft.
Kr. 298,-

Vi minner om tidligere utgivelser i serien. "Lodging in Italy" og "Lodging in Spain"

Jørgen Johansen: Gyldendals bog om pilgrimme og pilgrimsrejser"

-En reise gjennom to tusen års europeisk historie.
Gyldendal (dansk) 2005. Ib.
Kr. 369

NÅ TILGJENGELIG: ENGLEMESSEN PÅ CD

"Missa de Angelis e Canti
dell'anno liturgico"
Kr. 175,-

ÅPNINGSTIDER:

Hverd.: 10.00 – 17.00
Torsd.: 10.00 – 18.00
Lørdager stengt

P. Ronald Hölscher OFM:

Brobyggeren fra Enerhaugen

Fransiskanerpateren Ronald Hölscher kom til Norge som prest i 1956. Hans drøm hadde vært å bli flytter i den nederlandske kolonien Ny Guinea. Det ble han ikke. Kallet til fransiskanermunk brakte ham til Enerhaugen i Oslo. Søndag 12. mars feiret han 50 år som prest.

Generalvikar pater Arne M. Kirsebom var hovedcelebrant under messen som innledet feiringen av jubelanten. Det ble lest jubileumshilsener fra både pave Benedikt XVI og biskop Bernt. Ronald Hölscher ble beskrevet som generøs i troen og et evangelisk eksempel.

Menigheten hyllet den populære pater Ronald Hölscher med stående applaus. Dette er pateren som formidler Evangeliet til menneskene på en kanskje like konkret måte som Frans selv. "Gjør meg til redskap for din fred", kjent som *Frans av Assisi bønn*, var - vi hadde nærmest sagt naturligvis - valgt som en av messens hovedsalmer.

Et lite tilbakeblikk på hans orden:

Den hellige Frans av Assisi (1182-1226) - en av romerkirkens mest berømte helgener - ble under en messe i 1209 fanget av Evangeliet om utsendelsen av apostlene (Matt 10). Det gjorde inntrykk. Frans dro selv ut som botspredikant. Og i 1219 dro han til Egypt for å stifte fred under det femte korstoget. Hans budskap til sultanen var *Pax et bonum*, fred og alt godt. Den hellige Frans ønsket fred og forsoning og å bygge en bro mellom islam og kristendommen.

Nå:

På Enerhaugen, noen hundre år senere, i 1999 fikk pater Hölscher,

en av Frans' etterfølgere Brobyggerprisen i Norge. Prisen fikk pater Hölscher for sin "innsats blant barn i miljøet der han har vært prest" og for den "utpregede omsorg og dybeste respekt (han har vist) for deres integritet". Det var pater Hölschers innsats blant katolske og muslimske barn og unge, hans hjertevarme lyttetjeneste og kristne omsorg som gjorde at norsk offentlighet viste den katolske pateren ære gjennom Brobyggerprisen. Dermed havnet presten i selskap med blant andre Carl Fredrik Engelstad, Inge Eidsvåg, Mari Boine, Simon Flem Devold, Hanne Sophie Greve og Aslam Ahsan. Prisen henger nå innrammet på veggen i St. Josephsøstrenes Hjem i Glads vei på Grefsen.

St. Hallvard menighet på Enerhaugen - hvor pater Hölscher har hatt brobrorparten av sitt presteliv - flyttet fra beskjedne lokaliteter i Urtegata til et moderne klosteranlegg med kirke i 1966. Anlegget er tegnet av arkitektene Kjell Lund og Nils Slaatto og er utført i håndbakt tegl og ubehandlet betong, det flotteste man kunne tenke seg den gang. Den sirkelrunde kirken med himling i armert betong, utformet som en nedhengende kuppel, kan på stett og vis sies å sette et katolsk segl på Oslo Øst. "Alle" vet hvor St. Hallvard kirke ligger. Og nesten like mange er glade i den blide presten fra Nederland som bodde der i så mange år.

Enerhaugen var opprinnelig en husmannsplass under Ladegården i Gamlebyen. Frem til byutvidelsen i 1859, var Enerhaugen en "forstad". Den gamle bebyggelsen med små hus og krokete gater ble sanert omkring 1960. Få år etter kom St. Hallvard kirke. Så kom innvandrerne - mange av dem muslimer. De ble kjent med pater Hölscher. Han med dem. Bråkmakerne ble invitert inn. Noen engasjerte han i fotballspill. Andre "ping-pong" han seg

Pater Ronald

sammen med gjennom ettermiddagene i klosteret på Enerhaugen. Han ble glad i dem. De i ham. Også de katolske ungene på St. Sunniva skole ble glad i ham. Alle blir egentlig det. Det er ikke til å unngå, på en måte. Pater Hölscher er kjent for sitt lyttende hjerte og optimisme. Ingen kan vel gi mer til sin neste enn nettopp han?

Nå tilbringer pater Hölscher dagene på Grefsen.

- Jeg er vant til å omgås barn og unge og synes nesten jeg er litt vingeklippet her hos søstrene, selv om de er verdens søtteste mot meg. De unge er fremtiden, og det er dem vi må satse på. Det jeg ellers ønsker meg for fremtiden, er at muslimene gjennomfører et konsil, slik Den katolske kirke gjorde med Den andre Vatikankonsil. Hensikten må være enhet, ikke bare mellom kristen retninger, men mellom de store religionene, sier pater Ronald Hölscher.

Gratulantene sto i kø da p. Hölscher feiret sine 50 år som prest.

Han har nylig fått en vakker utgave av Koranen på arabisk og norsk som gave.

- Jeg leser den med stor interesse. Her står det om både Kristus og Maria. Vi har da noe felles? sier han.

Og så ønsker pater Hölscher å anbefale kardinal Joseph Ratzingers bok "Jordens salt".

- Den har jeg som lydbok. Jeg kan høre på den samtidig som jeg mediterer over hva vår pave Benedikt har sagt. Det er så mye flott der, sier han.

Pater Hölscher er egentlig døpt Wilhelm, men det er en nokså godt bevart hemmelighet. Ronald er klosternavnet hans. Søndag 12. mars kunne han se tilbake på 50 år som prest. Folk var kommet fra Nederland, og det ble hilst fra provinsialen, fra brødre, fra ordensfolk, fra legfransiskanerne, fra Speiderne, fra Fransiskushjelpen, og fra Kristiansand ble det hentet frem morsomme episoder: Pater Hölscher samlet noen barn, ga dem noen instrumenter, og deretter sørget han for musikkundervisning. Mange ville fulgt en annen faktorenes orden. Men ikke Hölscher. Uortodoks muligens, men en utpreget evangeliets mann, som tenker først og fremst med hjertet. Han beveger seg stille i dørene, alltid parat

til et smil til sitt medmenneske, alltid til stede for bare nettopp deg.

Pax et bonum, pater Hölscher.

Du har flere venner enn du vet om!

- Jeg er så glad for det hvis jeg har fått lov til å være noe for noen av dere, sier Ronald Wilhelm Hölscher, den nederlandske fransiskanerpateren som egentlig ønsket å bli flyger.

Pater Hölscher ønsket (selvfølgelig) ingen gaver for seg selv i anledning jubileet. Men bidrag til et prosjekt han er opptatt av, nemlig en helsestasjon i Ghana, er hjertelig velkomment. Kontoen **1645.05.53178** (som tilhører St. Hallvard menighet, Enerhauggaten 4, 0651 Oslo) kan brukes forutsatt at man merker det "Gave til pater Ronald".

Liv Hegna

P. Nikolas Goryczka, sogneprest i St. Hallvard, og p. Hölscher under feiringen den 12. mars

Dette er pater Ronald Hölscher:

1928: Wilhelm Hölscher blir født i Amsterdam, i bispedømmet Haarlem.

1956: Pilotplanene er nå lagt på hyllen. Han blir presteviet i Weert i Nederland og tar klosternavnet Ronald.

1958: Pater Hölscher har et kort vikariat i St. Paul i Bergen.

1958-1967: Han blir kalt til Kristiansand, først som kapellan, så som sogneprest.

1968-1984: Kapellan i St. Hallvard i Oslo.

1984-1998: Moderator for pastoralteamet og medlem av det samme i St. Hallvard.

1998-2000: Tilknyttet sjelesorgen i St. Hallvard.

2000: Flyttet fra fransiskanernes kommunitet på Enerhaugen til St. Josephsøstrenes hjem på Grefsen i Oslo.

2006: Feirer 50-årsjubileum som prest.

Nordpolmisjonen

– et eksempel på idealisme og pågangsmot

Av Thor Christian Skavlem

- Vi kunne i dag trenge noe av den idealisme, det pågangsmot og den trosstyrke som kjennetegnet dem som grunnla og ledet Nordpolmisjonen i det 19. århundre.

DETTE HEVDER augustinerkorherre og sogneprest i St. Paul menighet i Bergen, Dom Alois Arnstein Brodersen. Han er en kjenner av dette pionerprosjektet, som måtte gi tapt allerede i 1869 – etter bare 13 år. Dette var basert på den erkjennelse av at Kirken måtte organiseres etter et helt annet mønster i nord. Men da var Den Katolske Kirkes fofteste blitt så sterkt i Nord-Norge at Kirken kunne fortsette å vokse ved at menigheter etter hvert ble opprettet flere steder, og St. Elisabethsøstrene kunne begynne sitt storvirke i Nord-Norge etter å ha kommet til Hammerfest i 1880.

Det følgende som her står skrevet er basert på et foredrag Dom Alois holdt i anledning Gerhard Goebel av Tromsøs 25-årsjubileum som biskop 29. mai 2004 i Karmelittklosteret Totus Tuus i Tromsø.

Det var i 1856 Roma opprettet "Praefectura Apostolica Poli Arctici" med formålet å drive misjon fortrinnsvis i områder nord for polarsirkelen. "Misjonen i de arktiske områder", vanligvis omtalt som "Nordpolmisjonen", omfattet på det største de arktiske deler av Norge og Sverige, Kolahalvøya, Island, Grønland, Færøyene, arktisk Amerika fra Baffinbukta til øya Melville, Shetlandsøyene, Orknøyene og grevskapet Caithness i Skottland.

Dom Alois finner særlig grunn til å poengtere at Den katolske kirke i Norge, annerledes enn i andre land hvor den forsøkte å reetablere seg etter reformasjonen, startet fra utkanten – fra Alta – og forsøkte så å spre sin aktivitet utover landet.

I andre land satt der en apostolisk prefekt eller en apostolisk vikar (en misjonsbiskop i hovedstaden, hovedsakelig for å betjene de utenlandske katolikker som bodde i landet – for katolsk misjon var forbudt, og den som vendte tilbake til Den Katolske Kirke risikerte både liv og eiendom). I Norge etablerte Kirken derimot sitt hierarki fra den ytterste utkant.

Til Alta, som den gangen hadde ca. 4000 innbyggere, kom de utsendte misjonærer. De innrettet seg på Altagård, som i 1743 ble bygget som residens for stiftsamtmannen. Her ble det innredet kapell, og på Jesu Hjertefest feiret man for første gang en offentlig messe på Altagård. Til å begynne med kom her lite folk til gudstjenestene, noe som nok har sammenheng med at prekenene ble avholdt på tysk eller fransk. Misjonærene gikk imidlertid snart i gang med å lære seg både norsk, samisk og kvensk, og de leide en tolk ved navn Clement Amundsen til å oversette til alle de tre språkene. Etter hvert som man preket på de lokale språk, ble gudstjenestebesøket bedre.

Motgang

Antall konvertitter ble imidlertid aldri særlig høyt. I 1858 hadde sognet i Alta 19 medlemmer, i 1862 var det 23, men i 1865 var de bare 18. I 1868 bare 11. Denne tilbakegangen kan skyldes at noen utvandret f.eks. til Tromsø, men også til Amerika på grunn av forverrede økonomiske forhold ettersom kopperverket inn-

skrenket driften. Men det kom også en reaksjon fra statskirken med forsterket "motpropaganda" som førte til at noen vendte tilbake til statskirken. Et visst sosialt press gjorde seg nok også gjeldende.

Den russiske konvertitten

En av de mest sentrale skikkelsene i dette misjonsprosjektet nord for polarsirkelen var prefekten Paul Marie Etienne Djunkovsky. Han var russer, født i St. Petersburg i 1821 og var konvertitt fra Den russisk-ortodokse kirke. Djunkovsky ble senere presteviet og kom til Norge i 1855.

Den 8. desember 1854 ble det på et møte hos prefekten for Propagandakongregasjonen truffet forberedelser for opprettelsen av en arktisk misjon. Man bestemte seg for å sende en utsending for å se på forholdene. Denne mannen var den nevnte russiske konvertitten, som allerede sommeren 1855 reiste nordover. Underveis besøkte han flere tyske biskoper og kom til Sverige hvor han prekte for dronning Josefine og enkedronning Desiree.

Med dampskip kom Djunkovsky og hans ledsager, en ung polsk greve, Zalewsky, til Tromsø hvor de oppsøkte stiftsamtmannen. Siden dro de også til Alta hvor de mente forholdene for et misjonshovedkvarter var gunstige. Djunkovsky må ha reist åpenlyst som katolsk geistlig og som sådan ha vakt atskillig oppmerksomhet. Det var vel første gang siden 1769, da to østerrikske jesuitter, pater Maximilian Hell og frater Sajnovics, på kongens anmodning reiste til Vardø for å gjøre astronomiske observasjoner, at en katolsk prest reiste i Nord-Norge.

Dette bildet er fra Alltagård og antas å være tatt i 1882, da p. Jacquemet (til høyre) var sogneprest. Bygningen ble brent av tyskerne i 1945, men ble siden gjenreist av Forsvaret.

Overbeviste Rom

Djunkovskys beretninger må ha virket overbevisende i Rom, for den 3. desember 1855 ble Nordpolmisjonen opprettet, og to dager senere stilte paven selv den nye misjon under beskyttelsen av Jesu og Marias helige hjerter.

Sammen med blant annet pastor Andreas Boller og pastor Bernard gjorde han en utrettelig innsats for at Nordpolmisjonen skulle festne seg. Av Bollers innsats kan nevnes at han som utsending til Tromsø grunnla sognet der og vant straks konvertitter. Alt i 1860 hadde menigheten 21 medlemmer i Tromsø. Kirken her ble høytidelig innviet den 2. februar 1861 til Jomfru Marias Ubesmittede Unnfangelse.

Overekspansjon

Men de økonomiske problemene tårnet seg opp etter hvert som årene gikk, til tross for pengestøtte fra utlandet. Midlene var ikke nok til å dekke den gjeld som samlet seg opp, ikke minst på grunn av kjøp av hus, gårder og bygging av kirker. I tillegg må nevnes motstand både fra geistlige i Den norske kirke og ikke minst fra læstadianismens predikanter, for å demme opp for den "papistiske trussel".

Djunkovskys skjebne

Djunkovsky selv ble utsatt for store prøvelser, også av sjelelig art, og fikk en tragisk skjebne. Her skal bare nevnes at han møtte en engelsk dame og giftet seg med henne. Da dette ble kjent i Rom, ble han avsatt. Ekteskapet hans ble kortvarig. Det varte bare noen uker. Djunkovsky forsøkte å bli gjeninnsatt i sitt embete, uten å lykkes. Etter hvert ble han mer og mer kritisk til Kirken. I en artikkel i den belgiske avisen *Independence* angrep han sølibatet. I 1866 gikk han tilbake til Den ortodokse kirke. I 1870 døde han etter lang tids sykdom.

Resultatene av Djunkovskys innsats lar seg imidlertid ikke fornekte. Han ville bringe Den katolske kirke ut til verdens ytterste grense, og oppnådde å etablere Kirken i Nord-Norge, på Færøyene, på Island og Shetland og at katolsk misjonsvirksomhet ble godtatt her. På hans initiativ ble fem misjonsstasjoner grunnlagt med skoler og små konvertittmenigheter.

Etter Djunkovsky overtok Bernard Bernard som prefekt. Han ledet Nordpolmisjonen fra Wick i Skottland og rettet opp økonomien. Mes-teparten av gjelden ble tilbakebetalt over tre år ved hjelp av kollekter i Belgia og misjonsverker i Frankrike.

Man klarte å holde på misjonærene og vinne nye – pater Kjelsberg fra Gjesvær og pastor Hagemann.

Krisen i misjonen ble overvunnet, og de hadde ca. 12 konvertitter i året i hele området. I 1865 var det ca 230 katolikker i misjonens område.

Useriøst eventyr?

Dom Alois finner grunn til stille spørsmål ved om Nordpolmisjonen var et useriøst eventyr, og om det i ettertid også må karakteriseres som et dårlig ledet og utilstrekkelig prosjekt. Dette spørsmålet vil han imidlertid ikke konkludere med et entydig ja til.

Ikke bare i disse utkanter, ingen steder er det lykkes Kirken å overvinne kirkespaltningen, verken ved misjon eller motreformasjon. Men den kontakt mellom kirkesamfunnene man begynte i forrige århundre (som konflikt), har gjennom 150 år også ført til respekt og gjensidig forståelse, til nedbygging av fordommer og har tildels forberedt et godt økumenisk klima i våre dager, hvor vårt felles problem er: Hvordan skal vi vinne menneskene i vårt land for troen på Kristus? Situasjonen kan vel best beskrives med den gamle salmelinje "av døde vrimler stad og land, men hvor er troens brann?"

Markering av 150-årsjubileet

Pastoralrådet i Tromsø Stift

planlegger en markering av Nordpolmisjonens 150-årsjubileum i pinsen. Da jubileet også har en nasjonal og nordisk betydning, vil Den Nordiske Bispekonferanse markere dette ved å holde sitt høstmøte 2006 i Alta den 9. september.

Vi trenger katolske skoler

– katolsk gymnas i 2009?

Av Gjermund Høgh
(rektor v/St. Paul skole, www.stpaul.no)

KATOLSKE SKOLER er en del av Kirkens levende tradisjon. I en tid hvor kristne tradisjoner og verdier er under press, trenger vi katolske skoler.

Kirken har drevet utdanningsinstitusjoner på alle nivåer i århundrer. Med rundt 44 millioner elever og studenter er det antagelig verdens største skolesystem.

Den kristne oppdragelse

Skolene støtter foreldre i å oppfylle foreldresansvaret, men er også en del av dialogen Kirken alltid må ha med samfunnet. Kirken ønsker å bringe ut evangeliet, for at hvert menneske skal utvikle seg i retning av den frihet og verdighet Gud har skapt dem til, og for at verden skal bli en felles bolig for alle. Skolene er et av Kirkens sentrale virkemidler i evangelisering. I 2. Vatikankonsils erklæring heter det "Den kristne oppdragelse":

Kirkens tilstedeværelse i skoleverdenen fremtrer på en særlig karakteristisk måte i den katolske skole.

Kirkens innsats varierer etter tid og sted. I land med svakt utviklet skoleverk kan katolske skoler være avgjørende. Andre steder vektlegges lekfolkets innsats i offentlige skoler for at disse blir så gode som mulig. I Norge har vi et utviklet skoleverk, og de katolske skolene er et alternativ innen et ellers nært monopolistisk system (98 % av alle elever går i kommunale skoler).

Katolske skoler i Norge

Da vår menighetsstruktur ble etablert i biskop Fallizes tid (1887-1922), ble det satset på Kirkens tre pilarer: *liturgi* (kirkebygg), *diakoni* (hospitaller) og *forkynnelsen av Guds ord/katekese* (skoler).

Kirken var avhengig av hjelp fra utlandet – og ikke minst nonnens innsats. I mange år var rundt 10 % av alle landets katolikker ordenssøstre. De fant særlig sine oppgaver i sykepleien. I et fattig land med svakt utviklet helsevesen, var de mer enn velkomne både innen Kirken og ellers. Søstrenes betydning for vår kirke kan knapt overvurderes.

For skolene var det annerledes. Norsk skole holdt en god standard, og kommunale skoler var en bærebjelke i nasjonsbyggingen – som var viktig for Norge i årene etter unionsoppløsningen. Til tross for gode intensjoner, hadde katolske skoler vansker med å hevde seg. Av 15 katolske skoler i 1917, var det fire som holdt tilfredsstillende nivå. De fleste ble nedlagt i årene som fulgte. Da privatskoleloven fra 1970 sikret skolene offentlig tilskudd, var det kun tre barneskoler igjen. Disse har siden utviklet seg til anerkjente barne- og ungdomsskoler.

Vi kan også glede oss over St. Eystein skole, som friskt ble etablert i Bodø med 12 "disipler" forrige skoleår. Den viser alt kvalitet og utvikling – vår "Stella Polaris".

Økonomi

Friskoler får offentlig tilskudd som svarer til 85 % av driftsutgiftene, men ingen støtte til husleie eller investeringer. Det som mangler må dekkes av skolepenger, gaver eller bidrag fra skoleeier. Ved våre skoler er skolepengene i snitt opp mot 10.000 kroner/år. Gjennom mange år har Kirken investert betydelige beløp i våre skoleanlegg - uten håp om økonomisk utbytte.

Har katolske skoler noen misjon i Norge i dag?

Under en del forutsetninger er svaret *ja*. Det viktigste er selvsagt at de definerer seg og kjennes igjen nettopp som *katolske*, en del av Kirken som har evangelisering sentralt.

Kirkens uttrykksformer er imidlertid forskjellige ut fra hvilke oppgaver som skal fylles. Liturgi er ikke lik diakoni. Undervisning i skolen er ulik forberedelse til 1. kommunion.

Men har skolene en egenart som gjør at den fortjener omsorg og anerkjennelse?

Kort oppsummert, kan det sies at en katolsk skole skal preges av "**de tre S-er**":

En katolsk skole skal være bærer av **Spiritualitet**. Den vektlegger at men-

Elever fra Norges yngste katolske skole; St. Eystein skole i Bodø

neskene også har en åndelig dimensjon. Et religiøst liv er en del av et helt og fullstendig liv. Våre skoler er forankret i Den katolske kirke. Dette har konsekvenser for skolens indre liv gjennom gudstjenestelige handlinger og den ånd som skal prege skolen. En katolsk skole skal ikke bare utdanne, men være med å danne elevene som helstøpte mennesker.

En katolsk skole skal være **Solid**. Om den ikke oppfyller allmenne forventninger til en god skole, er den heller ingen god *katolsk* skole. Men oppgaven slutter ikke ved å produsere effektive samfunnsborgere. En katolsk skole skal utvikle *det hele mennesket*. Dens egenart er å integrere tro og kultur, og dette leder videre til personlig integrering av tro og liv.

Skal dette lykkes, er vi avhengige av lærerne. Det kan ikke slappes av i de formelle krav, men lærerne må vite at de ikke bare er kunnskapsformidlere. I Vatikanets dokument *Den katolske skole*, heter det: *En lærer som er fylt av kristen visdom, og godt skolert i sine fag, leder sine elever i retning av hjertet i den totale Sannhet.*

En katolsk skole skal også være solid ved *orden og lojalitet* overfor gjeldende krav.

En katolsk skole skal være **Solidarisk**. Vi har en felles Far og er hverandres brødre og søstre. På skolen skal det merkes ved en god tone og avslappet atmosfære. Vi skal gi hverandre frihet, slik at alle kan være seg selv og utvikle seg selv. I dette skal hver overvinne egen individualisme og oppdage kallet til å leve ansvarlig i samfunn med andre.

Solidariteten stopper ikke ved vår skoleport. En katolsk skole vet at skaperverkets goder er ment for alle mennesker, og at vi skal arbeide for en mer rettferdig verden.

Våre katolske skoler har en misjon i den grad de etterlever "de tre S-ene". De møter de foreldre som søker Kirkens støtte i oppdragelsen av sine barn, og skolene medvirker til å være *det jordens salt* som Kirken skal være.

Hva kan vi bidra med?

Katolske skoler er ikke til i protest mot andre skoler, men vi har noe å bidra med:

Det er usikkert hvilken *spiritualitet* som preger mange skoler. Anerkjenner de at elevene har en religiøs identitet eller

er det religiøse redusert til en privatsak? Hos oss er skolens identitet forankret i katolsk spiritualitet.

Mye kan sies om det faglige nivået i norsk skole. For oss er det viktigst å påpeke at vi ser *tro og kultur, tro og liv*, som forenlige størrelser. *Det katolske* ved våre skoler er et *perspektiv*, langt mer enn en særskilt kristendomsundervisning – hvor viktig den enn er.

Vår tid fokuserer på enkeltindividets rettigheter og muligheter og de fortrinn konkurranse kan ha for å oppnå mål. Idolisering av enkeltpersoner er med på å hause opp forestillinger om enhver som sin egen lykkes smed – og ve den som ikke er en vinner! Dette fører til en instrumentalisering av mennesket, som kun får sin verdi målt etter produksjon og konsum. Vi understreker *den enkelts genuine verdi* som Guds barn, men vi lever ikke for oss selv. Vi bekreftes som mennesker i møtet og *fellskapet* med hverandre.

Utviklingen av våre skoler viser at det er mulig å fylle en plass i Kirken og i samfunnet.

Utfordringen nå

Vi trenger katolske skoler i Norge! Vi trenger den fortsatt for å støtte familiers ønske om en katolsk oppdragelse. Men vel så viktig er det at Kirken skal være delaktig i samfunnet. Sekularisering og ytterliggående individualisering slår lett ut både i egoisme og ensomhet, en fremmedgjøring fra vår egen menneskelighet. Våre skoler har et helhetlig perspektiv og er enda viktige enn for 100 år siden.

Hadde det vært mulig, burde alle kunne velge en katolsk skole. Men enkelt blir det ikke. Forhåpentligvis klarer vi det noen flere steder.

Den første utfordringen er skolebygg. Kravene til skoleanlegg er store.

Kanskje ennå viktigere, er hvilke lærere en slik skole trenger. Eksamener er ingen garanti for holdninger eller per-

Fra åpningen av ungdomsskolen i Arendal.

spektiv som skal prege katolske skoler. Et fromt sinnelag erstatter ikke faglig kunnskap.

Katolsk gymnas?

Før var skolene våre 7-årige folkeskoler. Med utvidet skoleplikt, er realiteten at nesten alle også må gå videregående skole. Det nye begrepet er *grunnopplæringen*; skole fra 6 til 18 år. Vår utfordring er tydelig. Når får vi et katolsk gymnas?

Nærmest er vi antagelig i Bergen. Franciskussøstrene driver ikke Florida sykehus selv lengre. Det er leid ut til kommunen som sykehjem, men det oppfyller ikke dagens krav og faller tilbake til søstrene ved utløpet av 2007. Vi vil nå se om Florida kan ombygges til skole.

Vi må avklare innholdet i vårt tilbud. Vår tradisjon er sterkest innen de klassiske kulturfag og diakoni.

Videre kreves offentlige godkjenninger. Vi regner med at vårt prosjekt vil godkjennes også etter en ny friskolelov, men elevtall og andre betingelser er usikkert.

Mange spørsmål må avklares før vi er i mål. Utfordringen og muligheten er likevel så stor at det vil være feil ikke å forsøke. I beste fall håper vi på et katolsk gymnas høsten 2009.

(Artikkelen er en forkortet versjon av en lenger artikkel som kan leses i neste nummer av St. Olav tidsskrift)

I kloster for ett år

- intervju med voluntør Thien på Tautra

Av sr. Hanne-Maria Berentzen OCSO

- DET STØRSTE SJOKKET for meg var at det var et kontemplativt kloster med bønn syv ganger og dagen, og at de ikke spiser kjøtt. Folk hadde veddemål om at jeg ikke ville holde ut mer enn to uker. De tenker at "kontemplativt" betyr at alt bestandig er rent og fredelig og rolig. De må komme hit for å oppleve hvordan søstrene er, at de ikke bare ber og lever i stillhet, men at de lever som en familie, med uenigheter og latterkramper, helt menneskelig. Det jeg får oppleve her er helt ubeskrivelig. Søstrene er så vanlige.

Thien Oahn Thi Nguyen (22) har holdt ut mer enn to uker, og satser på å være voluntør ett år i Tautra Mariakloster på ei lita øy midt i Trondheimsfjorden.

Hvordan kom du på å være voluntør i kloster?

- Vi har tre typer kall i Kirken: Ordenskall, sølibat og ekteskap. Jeg må lete for å finne ut hva som passer best for meg. Det er vanskeligst å finne ut hva ordenslivet er. Jeg fant reklame fra Katarinahjemmet i kir-

ken hjemme i Stavanger om å gi ett år av mitt liv i tjeneste for Kirken, og sendte søknad dit. De hadde allerede fullt med voluntører for dette året. Så husket jeg at vi hadde solgt Tautra-såpe og sjekket på Internett. Jeg tror Gud har vist meg veien hit via såpen – jeg husket såpelukta! Som med musa som går etter ostelukta...

Det var litt av en overgang å komme hit fra travelt byliv i Stavanger?

- Jeg har bodd på Jæren, så det med stillheten og naturen her er fint. Stillheten har gitt meg et dypere åndelig liv. Det er rart for meg hvordan søstrene lever fattigdommen - samler på brødsmler, vasker plastposer og bruker alt til siste slutt. Men det er også en fantastisk måte å leve på - det sies at folk i dag kaster bort så mye. Har du én ting, må du eie to ting, og eier du mer enn én ting, eier tingen deg. Her har jeg lært at søstrene eier tingen, men eies ikke av tingen.

Det var såpelukta som førte Thien Oahn til Tautra Mariakloster som voluntør for ett år. Her lager hun såpe, ber med søstrene og gjør husarbeid. - Gjennom de enkleste tingene har jeg funnet gleden, sier Thien Oahn om sin klostererfaring.

Tautra ligger veldig langt på landet, med et par mil til nærmeste butikk, og ingen jevnaldrende for deg her på øya. Hvordan takler du det?

- Jeg har alltid likt å holde meg aktiv i det katolske miljøet. Når du kjører til Tautra, kommer du til en port ved broa. Jeg tenker at det er som himmelporten, bare uten Peter. Her kan alle komme til Paradis uansett. Det betyr at du må selv finne din glede i det du gjør. Terese av Jesusbarnet sier du må finne gleden i det minste du gjør, og det har jeg gjort.

Hvordan har erfaringen her svart til forventningene dine?

- Jeg er veldig aktiv og trodde jeg kom til en aktiv kommunitet. Men når det er motsatt, er det som en oppdagelsesreise for meg. Jeg oppdager noe nytt hver dag og kan forandre meg på en positiv måte. Jeg får masse anledning til å be, bruke naturen, lære av forholdet til søstrene og tingene her. Jeg tar mye lærdom jeg vil få nytte av senere i livet, og jeg blir mer voksen. Det kommer mye besøk her, og folk verdsetter søstrene, som tar imot mennesker utenfra når det trengs. Det er også fint å se at folk i bygda på Frosta kjenner dem.

- Det jeg verdsetter mest er at dette er en familie der alle har ulike fedre og mødre. Søstrene er så forskjellige, men det er fantastisk å se hvordan de tar vare på hverandre og støtter hverandre. Kanskje har de gjennom bønn fått mer kjærlighet og evne til å forstå.

- Det er viktig at vi ber hver dag. Vi er skapt i Guds bilde, og hvis en ser Guds bilde i den andre personen, er det hovednøkkelen til et godt liv.

- Mange har spurt meg om jeg skal bli nonne, siden jeg er her. Jeg har lurt på det helt siden jeg var liten, men det jeg opplever etter å ha kommet hit, er at jeg mer og mer verdsetter familien. Så hva Gud kaller meg til, har jeg ingen aning om. Det er rart det at når du lever i kloster, ser du hva familien betyr.

- Det jeg vet, er at det må være Gud som har vist meg veien hit. Hadde jeg visst hva dette var, ville jeg aldri tørt å komme, for jeg ville ikke ha trodd

at jeg kunne greie å leve slik. Men Han tar vare på meg dag for dag, og så reiser jeg jo hjem på besøk.

- Dette er så annerledes enn livet i omverdenen, men det er et godt sted å være. Her søker du Gud, og forholdet mellom søstrene er godt. Derfor velger jeg å være her, jeg føler meg ikke "ferdig utdannet" til å reise ennå.

- Jeg har lyst til å si litt om maten: Jeg som elsker kjøtt er blitt vegetarianer! Vi spiser grønnsaker og poteter til middag og to brødmåltider i tillegg. Og det har jeg greid! Jeg har ikke andre valg, men er du sulten, spiser du med god appetitt. Ingenting er umulig. Og nå etter seks måneder oppdager jeg at kjøtt ikke smaker meg mer! Mor sendte med meg seks bokser med kjøtt, men jeg har ikke rørt dem. Det overrasker meg hvor fort jeg på denne måten tilpasser meg. Alt det jeg får og gjør her, er blitt helt vanlig for meg.

Hvordan er det å komme fra et norsk-vietnamesisk miljø til en amerikansk dominert kommunitet?

- Vi er én familie, vi er søsken. Pål Bratbak (red.: prestestudent for OKB) sier alltid at det viktigste er at vi er Guds barn og ser hverandre som Guds bilde. Sånn sett er det han som har ført meg hit. Gleden er det viktigste. Når jeg gjør vanlig husarbeid og lager såpe, merker jeg at jeg er roligere enn før. Det er som om Gud er i alt og jeg finner glede i alt. Jeg er kommet hit frivillig for å hjelpe søstrene, og da kan jeg legge angst og irritasjon bak meg, bare tenke: "Dette kom jeg for". Så blir det du gjør en gledesstråle. Du sier din mening, men må være ydmyk og vise respekt. Her får jeg også anledning til å se tilbake på hva jeg har gjort før og lære hvordan jeg kan forbedre meg. Jeg kjenner meg roligere.

Tautra Mariakloster

Klosterhelg på Tautra - april 2006

Stillhet og bønn, samtale og fellesskap. Messe og syv tidebønner daglig. Tidlig opp og tidlig til sengs. Lectio Divina og manuelt arbeid. Bli bedre kjent med Jesus, bedre kjent med deg selv og bedre kjent med andre.

Hvis du er ugift kvinne i alderen 18 – 35 år, lurer på hva Gud vil med livet ditt og blir fascinert av disse få linjer, inviterer vi deg til å dele nonnens liv siste helg i april. Hvis det melder seg flere enn vi har plass til, arrangerer vi en helg til. Hensikten er å gi deg en ørliten smak av vårt liv i Tautra Mariakloster og å hjelpe deg til å søke Guds vilje i ditt liv, uansett hva Gud kaller deg til.

Tid: 28.-30. april

Sted: Tautra Mariakloster, Tautra – klosterøya i Trondheimsfjorden, 1 ½ time fra Trondheim.

Pris: Du betaler reisen selv, men er klostrets gjest under oppholdet.

Påmelding innen 18. april til:

Tautra Mariakloster
v/sr. Hanne-Maria OCSO
7633 Frosta
E-post: infocist@tautra.no

Skriv noen linjer om deg selv og hvorfor du gjerne vil komme. Husk returadresse, telefonnummer og e-post hvis du har. Skriv og spør hvis du lurer på noe, eller ring 74 80 85 51 kl. 10-12 eller 14.30-16.30.

Tautra Mariakloster

Gravridderne til Norge

Den gamle og ærverdige Ridderordenen av Den Hellige Grav i Jerusalem er i ferd med å etablere seg i Norge. Ordenen, som er åpen både for legfolk og prester, for kvinner og menn, har så langt tre medlemmer hos oss.

DET HØRES LITE UT, men det var først i 2004 at ordenen hadde sin første investitur av «riddere, damer og ekklesiastiske medlemmer» i Stockholm, og den første nordmannen, Knut Arstad fra Oslo, ble ikke opptatt før i 2005, av selveste patriarken av Jerusalem, msgr. Michel Sabbah. Han er ordenens storprior.

Hva er Gravridderne?

Lederen for ordenens stattholderskap i Norden er den svenske tidligere diplomat Bo Theutenberg. Han var i vinter i Oslo for å orientere biskop Bernt Eidsvig om virksomheten, som er fokusert på å støtte den nå hardt trengte katolske kirke i Det Hellige Land. Møtet med biskopen gikk meget bra, forteller stattholderen til Broen. Han håper på og regner med at den lille kjernen på tre i Norge vil vokse.

Theutenberg, som har fartstid i Midtøsten blant annet som Sveriges ambassadør i Jordan, forteller at håndfaste beskrivelser om ordenens begynnelse er gått tapt i historiens tåke. Men fra kort tid etter frankernes og de militære korsfarerordeners fordrivelse fra Jerusalem, fra en tid da kristne pilegrimer igjen kunne valfarte til de hellige steder, vet man at mange ble gitt ridderslaget i Gravkirken – rett over Herrens grav, «sur le Saint-Sépulchre» - som det fremgår i en kilde fra 1336. Av denne og andre grunner antar man at Gravridderne stammer fra tidlig korsfarertid, at de begynte som et kannikfelleskap tilknyttet gravkirken allerede rundt 1099 («Ordo Canonicorum Regularium Sacri Sepulcri Dominici Hierosolymitani»), at de hadde oppgaver som tilsynsmenn for kirken og pilegrimenes hjelpere. Videre antar man at de ikke brukte sverd til noen krigshandlinger mot muslimske motstandere. Ellers er det vanskelig å forstå hvordan de sent på 1200-tallet og fremover kunne opprettholde nærværet

Fra ikledelsen (investituren) i Stockholm september 2005. Patriark Michel Sabbah foran, Knut Arstad øverst nr.2 fra høyre.

i Jerusalem. Det er rimelig å anta at noen av dem var nordmenn og kom hjem som lege gravriddere – skjønt de organiserte ikke noen virksomhet i Norge.

Spoler vi raskt fremover i historien, kan vi først stanse opp ved pave Pius IX, som i 1847 fornyet Gravridderordenens oppdrag. Siden da har medlemmenes arbeid vært å yte økonomisk og åndelig støtte til den latinske (katolske) patriarken av Jerusalem, som hadde hovedansvaret for de kristne i Det Hellige Land – Palestina og Transjordan, eller i dag: Israel, de palestinske områder og kongedømmet Jordan.

I dag finner vi rundt 40 såkalte stattholderskap, med ca 27.000 medlemmer av «Ordo Equestris Sancti Sepulcri Hierosolymitani». Medlemmene samler inn omkring ti millioner dollar per år, som oversendes til det latinske patriarkat i Jerusalem.

Hva er de ikke?

Bo Theutenberg er også opptatt av å få frem hva Gravridderne ikke er:

- De er ikke del av noen «korsfarerstrategi», verken noen gammel eller moderne. De er opptatt av å fremme interreligiøs dialog, toleranse og fredelig sameksistens. De er ingen militærorden.
- De har ingen hemmeligheter av noe slag, ingen skjulte mål som avdekkes litt etter litt for medlemmene. De har ingen «rariteter», ingen hemmelige håndtrykk eller hemmelige løfter. Man arbeider for å støtte opp om Jerusalem patriarkatets arbeid, som omfatter ikke bare dets kurie,

men fremfor alt underhold av skoler, presteseminar, kirker, universitet. Levekårene er vanskelige. Dessverre foregår det et exodus av palestinere fra Det Hellige Land, og de kristne reiser først. Gravridderne, patriarkatet og hele kirken innser hvor lite ønskelig det ville være om de hellige steder reduseres til en slags kristne museer i fremmed land.

- De er ingen merittorden, der det gjelder å opparbeide seg nye grader, høyere rang. De arbeider for å fysisk bevare rammene om den tomme grav i Jerusalem – at denne graven er der, støtter opp om vår kristne identitet. At denne graven er tom, er et av fundamentene for vår tro. Og medlemmene arbeider for å bygge opp om sitt eget åndelige liv.

Medlemmer i Norge

Siden februar 2006 er det tre medlemmer som er opptatt i Gravridderordenens skandinaviske stattholderskap. Det er historikeren Knut Arstad fra Oslo (middelalderhistoriker tilknyttet Forsvaret), økonomen Lars Ole Djupdal fra Drammen og byplanleggeren August Røsnes fra Tromsø (som har lang erfaring som rådgiver på Gaza og Vestbredden). Det er minst ett medlem fra andre stattholderskap blant innvandrede katolikker; kanskje vil de gi seg til kjenne når de leser disse linjer, slik at de kan være med på oppbyggingen av den lille norske avdeling. Kanskje er det katolske palestinere i Norge som vil slutte seg til gruppen. Kanskje er det kvinner? Dette er ikke en gutteklubb for voksne menn.

CT

Vatikanet:

Kristenhetens største og vakreste kirke feirer 500 år

18. april 1506: Pave Julius II stiger med mitra og murer skjede ned i sjakten dypt under gulvet av den gamle Petersbasilikaen. Fordi tilskuerne stimler sammen rundt kanten og et jordskred truer, ønsker han raskt å avslutte seremonien – og legger grunnstenen skjevt ned. Så sier i det minste tradisjonen.

HELE 18 PAVER fortsatte byggeprosessen inntil fasaden ble ferdigstilt i 1615 under Paul V. I 1623 ble kirken endelig innviet, etter 117 års byggetid. Et dusin byggmestere og arkitekter – deriblant genier som Bramante, Raffael og Michelangelo – ledet arbeidene og kjempet med penge- og konstruksjonsproblemer. Stadig måtte de kunstneriske planene og de til tider eksentriske ideene tilpasses nye retningslinjer fra de geistlige oppdragsgiverne.

Den gamle Petersbasilikaen ble reist over Peters grav av keiser Konstantin rundt år 320. På 1400-tallet forsøkte pavene å redde den falleferdige kirken gjennom flere restaureringer. Apsisen i fremre del av kirken truet med å rase sammen – der hvor Konstantin hadde jevnet en del av Vatikanhøyden og fylt igjen skråningen med jord slik at kirken skulle stå nøyaktig over Peters grav. For å få utglidningene under kontroll, begynte pave Nikolas V etter 1450 massive arbeider for å bygge et nytt kor i den vestlige delen av kirken.

Ettersom disse og andre kostbare støttebygg ikke hadde den ønskede virkningen, bestemte den energiske pave Julius II seg for å bygge en ny kirke, uten å ha noen ferdig byggeplan, men med mange ideer. Det manglet ikke kritikere som ønsket å redde den gamle og ærverdige bygningen for enhver pris. De stilte seg kritisk til nødvendigheten av et nybygg, omtalte planene som et pavelig prestisjeprojekt der Julius II ønsket å finne plass til sitt eget planlagte gravmonument.

Riktignok viste det seg i løpet av

I sentrum av basilikaen, direkte under Michelangelos kuppel, reiste Bernini en mektig baldakin i bronse med fire snodde søyler. Den hever seg over pavealteret, som står over Peters grav.

arbeidene at det muligens ikke var hensiktsmessig å benytte det gamle langskipet i nybygget. Kunstverkene, gravmonumentene og altrene som hadde kommet til i årenes løp, ble revet ned av Bramante med en slik iver at han snart fikk tilnavnet "ødeleggeren".

De som besøker Peterskirken i dag og ser den samstemte arkitekturen, kan ikke forestille seg hvor komplisert byggehistorien har vært. Stadig vekk endret pavene retningslinjene slik at byggmesterne måtte omarbeide planene, rive strukturer som allerede var bygget og reise nye i deres sted.

Til å begynne med ønsket man å bygge et kuppelbygg lik domene i Firenze. Det avgjørende spørsmålet var da om grunnplanet til den nye basilikaen skulle ha form av et gresk eller latinsk kors: Om det skulle ha fire like lange armer og sideskip, eller om hovedskipet skulle være lengre. Spesielt Michelangelo, som hadde fått gjennomslag for kuppelen, favoriserte et symmetrisk bygg. Senere kom det til et kompromiss: I utgangspunktet var de fire sideskipene like lange, men til det vestlige sideskipet ble det bygget en forlengelse.

På denne måten fulgte den nye Petersdomen eksempelet til den konstantinske basilikaen. I tillegg ble basilikaen på denne måten liggende direkte inntil Vatikanpalasset: Pavene kunne komme seg til liturgisk feiring uten

først å måtte tilbakelegge lange strekninger i friluft. Langhuset symboliserte også tanken om en prosesjonsvei.

Med et areal på 22 067 kvadratmeter, en lengde på over 211 meter og i teorien plass til 60 000 mennesker er Peterskirken den største, den viktigste og for mange også den vakreste kirken i kristenheten. Etter at selve bygningen sto ferdig begynte utformingen av kirkens indre. Altre og kunstverk ble satt opp i sideskip og nisjer, sammen med gravmonumenter over paver og helgener. Langs midtskipet finner man kjempestatuer av de store ordensgrunnleggerne. 30 år senere utformet Bernini Petersplassen. I sentrum finner man en egyptisk som allerede pave Sixtus V lot flytte fra Neros og Caligulas gamle sirkus.

I sentrum av basilikaen, direkte under Michelangelos kuppel, reiste Bernini en mektig baldakin i bronse med fire snodde søyler. Den hever seg over pavealteret, som står over Peters grav. Denne graven er det eneste elementet som ble stående urørt i løpet av byggetiden. Den ble sikret av et støttebygg med doriske søyler. Til syvende og sist var den denne graven som fikk Konstantin til å reise sin basilika her på vanskelig grunn. Og det var denne graven som var årsaken til at grunnstenen til den vakreste kirken i kristenheten ble lagt ned her for 500 år siden.

Oversatt fra Katpress/Katolsk Informasjonstjeneste

Deus Caritas Est:

Pavens egne kommentarer

Pave Benedikt XVI brøt med tradisjonen da han bestemte seg for å selv presentere sin første encyklika, "Deus Caritas Est," til leserne av *Famiglia Cristiana*, Italiens største ukemagasin.

PAVEN SKREV DET FØLGENDE om encyklikaen, som var vedlagt ukebladet i februar:

Kjære lesere av Famiglia Cristiana

Jeg er meget glad for at *Famiglia Cristiana* har sendt dere min encyklika og har gitt meg muligheten til å legge til noen ord for å forenkle lesingen av den. Først kan teksten faktisk synes litt vanskelig og teoretisk. Når man imidlertid begynner å lese den, blir det tydelig at jeg kun ønsket å svare på et par veldig konkrete spørsmål for det kristne liv.

Det første spørsmål er det følgende: Er det mulig å elske Gud? Og videre: Kan kjærlighet være obligatorisk? Er ikke det en følelse man har eller ikke har? Svaret på det første spørsmålet er: Ja, vi kan elske Gud, siden han ikke lenger er uopnåelig langt fra oss, men har kommet inn i og kommer inn i våre liv. Han kommer for å møte hver og en av oss. Han møter oss i sakramentene som han handler gjennom i våre liv. Han taler til oss gjennom kirkens tro og lar oss møte mennesker som er berørt av ham og som formidler lys til oss. Han viser et sinnelag som han griper inn i våre liv ved, og han har gitt oss skapelsens tegn.

Han har ikke bare gitt oss kjærligheten. Først og fremst var han den første som levde den, og han banker på våre hjerters dører på mange måter for å lokke fram vårt kjærlighetssvar. Kjærlighet er ikke kun en følelse; det hører også vilje og intelligens med. Gud taler til vår intelligens, vår vilje

og våre følelser gjennom sitt ord, slik at vi kan lære å elske ham "med hele vårt hjerte og all vår forstand". Vi finner ikke den fullkomne kjærligheten umiddelbart. Vi kan heller si at den modner. Vi kan gradvis lære å elske, slik at kjærligheten kan favne all vår kraft og åpne veien til et sannferdig liv.

Det andre spørsmålet er det følgende: Kan vi virkelig elske vår neste, selv når han er rar eller kanskje til og med vanskelig å like? Ja, det kan vi, dersom vi er Guds venner og Kristi venner. På denne måten blir det enda tydeligere at han har elsket og elsker oss, selv om vi ofte vender oss bort fra ham og lever i henhold til andre normer. Derimot, hvis vennskapet med Gud blir viktigere og mer retningsgivende for oss, kan vi begynne å elske de som Gud elsker og som trenger oss. Gud ønsker at vi skal være venner med hans venner, og det kan vi bli dersom vi har en indre nærhet til dem.

Til slutt stiller jeg også dette spørsmålet: Gir ikke Kirken med sine bud og forbud en bitter smak til gleden ved "eros", til det å føle seg elsket, som drar oss mot den andre og søker å bli ett? Jeg har gjennom encyklikaen forsøkt å vise at "eros" i hele sin fylde kun kan vokse frem og modne når vi ikke bare søker forgjengelig og umiddelbar glede. Tvert imot kan vi i fellesskap finne tålmodighet til å i større grad søke den andre i dypet av hans person, i helheten av kropp og sjel, slik at den andres lykke til slutt er viktigere enn vår egen. Da vil vi ikke bare ønske å få noe, men å gi oss selv. I en slik frigjøring fra "jag'et" er det mennesket finner seg selv og kan fylles av glede.

Jeg snakker i encyklikaen om en renselses- og modningsreise, som er nødvendig for at "eros" i sin fylde kan oppfylles. Kirkens tradisjon kaller dette "utdannelse i kyskhets", som

til syvende og sist ikke betyr annet enn å lære kjærligheten og kjenne gjennom en tålmodig vekst og modning.

I den andre delen snakker jeg om nestekjærlighet, i tjeneste for Kirkens kjærlighet til alle som lider på kropp eller sjel og som trenger kjærlighetens gave. Der stiller jeg først og fremst to spørsmål: Kan Kirken overlate denne oppgaven til andre filantropiske organisasjoner? Svaret er nei. Det kan ikke Kirken gjøre. Kirken må som fellesskap praktisere kjærlighet til nesten, hvis ikke ville den forkynne evangeliet på en utilstrekkelig og mangelfull måte.

Det andre spørsmålet: Ville det ikke ha vært bedre å arbeide for lovfestet rettferdighet, slik at det ikke ble noen trengende – og veldedighet derved ble overflødig? Svaret er det følgende: Politikkenes mål er utvilsomt å skape et rettferdig samfunn, hvor den enkeltes behov anerkjennes og ingen lider under fattigdom. På denne måten er rettferdighet politikkenes sanne mål, for fred kan ikke eksistere uten rettferdighet. I sin natur engasjerer ikke Kirken seg politisk. Hun respekterer heller statenes autonomi og institusjoner.

Å arbeide for en lovfestet rettferdighet korresponderer med allmenn fornuft, likeens at politikk er noe som påvirker alle innbyggere. Men fornuften lar seg noen ganger blinde av interesser og ønske om makt. Troen renser fornuften, slik at den kan se og bedømme korrekt. Derfor er det Kirkens oppgave å helbrede fornuften og styrke viljen til å gjøre det gode. På denne måten deltar Kirken lidenskapelig i kampen for rettferdighet, uten å engasjere seg politisk. Det krever at kristne som er involvert i den offentlige tjenesten alltid baner nye veier for rettferdigheten i sitt politiske virke.

Jeg har nå uansett bare besvart første halvdel av mitt spørsmål. Den andre halvdel, som jeg ønsker å vektlegge i encyklika, sier det følgende: Rettferdighet kan aldri overflødiggjøre kjærligheten. Ved siden av rettferdighet, vil mennesket alltid trenge kjærlighet – som er det eneste som kan lede en sjel til rettferdighet. I en så dypt såret verden som den vi ser i dag, trenger ikke denne påstanden videre utdypning. Verden venter på den kristne kjærlighetens vitnesbyrd, som er inspirert av troen. I vår ofte mørke verden skinner Guds lys gjennom denne kjærligheten.

Benedikt XVI

(Oversatt av KD)

www.katolsk.no

Encyklikaen "Deus Caritas Est" kan leses på engelsk på http://www.katolsk.no/info/benedikt16/encykler/dce_en.htm. En norsk (uoffisiell) oversettelse vil bli publisert i neste nummer av tidsskriftet Serviam.

Pave Benedikt gir sin velsignelse etter en Messe for arbeidere i Peterskirken, søndag 19. mars.
Foto: © AP Photo/Pier Paolo Cito

BROEN på lydbånd – melding fra KABB

Informasjon om Daisy

KABB (Kristent Arbeid Blant Blinde) driver i disse dager og legger sin produksjon over fra kassetter til Daisy-CDer. Daisy-CDen kan benyttes i en Daisy-spiller, i forskjellige spillere med MP3-funksjon og på PC (gratis leseprogram fra KABB). Vi minner om at alle synshemmede har krav på å få Daisy-spiller fra Hjelpemiddelsentralen. Trenger du hjelp til å søke om dette, kan du ta kontakt med KABB.

Hvis du heller ønsker å benytte en MP3-spiller og trenger å kjøpe en ny, anbefaler vi å ta med en Daisy-CD i butikken for å finne den spilleren som passer best! Hvis dette skulle by på problemer for deg, så ta kontakt med oss – og vi kan være behjelpelige med en overgangsordning.

KABB
Postboks 333 – 1802 Askim
Tlf: 69 81 69 81
e-post: kabb@kabb.no

PS: Ønsker du eller noen du kjenner å få Broen på lydbånd, kontakt Broens redaksjonssekretær (tlf. 23 21 95 37, e-mail: broen@katolsk.no) eller KABB.

Den lille katekismen

Om noen måneder vil pave Benedikt XVI's nye lille katekisme komme på norsk, utgitt av St. Olav forlag og oversatt av Gunnar Wicklund-Hansen. Paven var selv som kardinal leder for arbeidet med å utarbeide den.

PAVE BENEDIKT XVI sier om formålet med "minikatekismen":

Å tilby en fullstendig og ren fremstilling av den katolske lære, slik at det blir mulig for alle å lære å kjenne hva Kirken i sitt daglige liv bekjenner, feirer, lever og ber.

En verdenskirke må kunne gjøre rede for sin tro. Den katolske Kirkes tro har en fasthet og sammenheng som gjør at den også i dag kan presenteres i katekismeform. Klare læresetninger og kloke råd for livsførselen kommer fra et læreembete som under Peters etterfølger har autoritet til å erklære hva som er sann og riktig tro og livsførsel.

Paven sier så videre:

For bedre å nå frem med Katekismen, og for å etterkomme den bønn som fremkom ved Den internasjonale kateketiske kongress i 2002, opprettet Johannes Paul II i 2003 en spesialkommisjon under ledelse av prefekten for Kongregasjonen for tros læren. Han betrodde den oppgaven å fremstille et Kompendium til Den Katolske Kirkes Katekisme. I det skulle troens innhold bli fremlagt på en mer sammenfattende måte.

Kompendiet er preget av tre grunnleggende kjennetegn: den nære avhengighet av Den Katolske Kirkes Katekisme, dialogstrukturen og anvendelsen av bilder i katekesen.

Kompendiet er fremfor alt ikke et separat verk, og vil på ingen måte erstatte Den Katolske Kirkes Katekisme. Den viser snarere stadig til Katekismen, angir nøyaktige referansenumre og følger gjennomgående dens struktur, fremstilling og innhold. Kompendiet vil dessuten fornye interessen og engasjementet når det gjelder Katekismen, som på grunn av sin visdom i fremstillingen og sin åndelige karakter stadig forblir grunnteksten for den kirkelige katekese i dag.

Med andre ord:

Den lille katekismen står på egne ben og kan leses som en mer kortfattet fremstilling av Kirkens tro og moral. Men den er hele tiden tett knyttet

---

Den lille katekismen står på egne ben og kan leses som en mer kortfattet fremstilling av Kirkens tro og moral

til den store katekismen, viser til den i hver paragraf, og innholdet i den lille kan stadig bli utdypet og nærmere bestemt av den store. Den store katekismen finnes jo på norsk, også på www.katolsk.no.

Paven beskriver oppbyggingen av den lille katekismen slik:

I likhet med Katekismen er også Kompendiet ifølge det grunnleggende i Kristi liv delt i fire deler. Den første delen – "Trosbekjennelsen" – inneholder en vellykket sammenfatning av lex credendi, det vil si av den tro som bekjennes av Den katolske kirke. Den følger Den apostoliske trosbekjennelse og griper stadig på ny tilbake til Symbolet fra Nikea og Konstantinopel. Dette blir stadig forkynt i de kristne forsamlinger og holder tanken på

de grunnleggende sannheter i troen levende.

De grunnleggende sannheter: Hvor viktig er det ikke for en kristen kirke å fremlegge dem i en tid da mange kristne nærmest prøver å forestille seg "hva Kristus ville ha gjort hvis han hadde levd i dag" og gjør sine private spekulasjoner til et slags trosgrunnlag. Helt personlige følelser er gjerne et skrøpelig fundament for et ekte kristenliv. Kirken må alltid være bundet av Guds historiske åpenbaring gjennom Jesus Kristus, slik den er bevart i Bibel og ved den store Tradisjon, og til enhver tid blir offisielt tolket av Kirkens læreembete, hvor medlemmene står i den uavbrutte apostoliske suksessjon. Disse grunnleggende sannheter kan nå ut til alle gjennom katekismens fremstilling.

Paven sier:

I den annen del – "Feiringen av det kristne mysterium" – blir de vesentlige elementene i lex celebrandi fremstilt. Forkynnelsen av evangeliet finner fortrinnsvis sitt svar i det sakramentale liv. I det erfarer og bevitner de troende i alle situasjoner i sitt liv påskemysteriets frelsende virksomhet. I det har Kristus fullbragt sitt frelsesverk for oss.

Sakramentene har alltid vært hovedelementer i katolske kristnes liv. Her kommer den nødvendige utdypning av hva de står for, og sammenhengen mellom dem.

Som Benedikt XVI sier det:

Den tredje delen – "Livet i Kristus" – får oss til å huske lex vivendi. Det vil si innsatsen hos de troende for å vitne om troskapen til den kjente og feirede tro, i sin adferd og i sine moralske avgjørelser. De troende er jo kalt av Herren Jesus til å utføre de handlinger som svarer til deres verdighet som

Norges Unge Katolikker søker vikar for organisasjonssekretær

Norges Unge Katolikker (NUK) er en landsdekkende katolsk barne- og ungdomsorganisasjon. NUK er en sammenslutning av lokallag, for barn og ungdom, med utspring i de katolske menighetene i Norge. Organisasjonens sekretariat, som arbeider i nært samarbeid med styret, har ansvar for den daglige driften av organisasjonen og sentrale arrangementer, samtidig som man også støtter det lokale arbeidet.

NUKs virksomhet på sentralt plan i dag inkluderer: sommerleire for barn og ungdom, konfirmantpåskeleirer, pilegrimsturer, ledertrening og formasjon, blader, internettside, Advertsaksjonen (årlig solidaritetsaksjon i samarbeid med Caritas Norge), å være en "ressursentral" i forbindelse med barne- og ungdomsarbeid i de katolske menighetene i Norge.

Stillingen inngår i et sekretariat bestående av en organisasjonssekretær, organisasjonskonsulent og ungdomsprest. Sekretariatet er direkte underlagt NUKs Arbeidsutvalg. De ansatte må være innforstått med og lojal overfor organisasjonens kristne grunnsyn og formålsparagraf. Stillingen omfatter en del kvelds- og helgearbeid.

Ansvarsområder:

- Drift og vedlikehold av medlemsdatabase
- Utsendelse av infomateriell
- Postjournal, arkivering, email og telefon
- Ha løpende oversikt over økonomien, foreta utbetalinger, konteringer og lignende
- Kontakt med offentlige myndigheter
- Forefallende sekretærarbeid
- Følge opp de administrative sider ved arrangementer

Kvalifikasjoner:

- Minimum treårig handel og kontor, eller tilsvarende
- Erfaring fra kontorfaglig arbeid
- God kjennskap til IKT
- Erfaring fra regnskap
- God muntlig og skriftlig fremstillingsevne på norsk
- Gode samarbeidsevner og flerkulturell forståelse

Tidsrom for vikariatet: 1. juni 2006 - 31. august 2007

Lønn etter avtale, men ikke under lønnstrinn 22.

For mer informasjon, kontakt nestleder i NUK, Heidi Øyma, epost: heidi.oyma@katolsk.no eller tlf. 22 27 93 25 (kveldstid).

Søknad med CV, attester og vitnemål sendes til: NUK, Akersveien 16a, 0177 Oslo, innen 1. mai 2006 – merk konvolutt "jobbsøknad".

Faderens barn i den Hellige Ånds kjærlighet.

Her minner katekismen oss om hvordan vi bør leve som kristne. Sivilisasjonen rundt oss går stadig mer over til å bli samfunn hvor det meste er tillatt, i en uklar og noe tvilsom toleranses navn. Vi kristne må derfor

Teksten blir tydelig mer levende gjennom spørsmål og svar enn når den bare kommer som en mer sammenhengende tekst.

skjerpe vår sans for de sanne verdier og meningen med livet, og virkelig sette oss inn i hva Guds åpenbaring kan fortelle oss om dette. Denne delen av katekismen er vel den som kan utløse de fleste motforestillinger hos enkelte lesere, men også spontane negative reaksjoner kan utvikle seg til å gi større innsikt når emnene blir sett i sammenheng.

Om den fjerde del sier paven:

Den fjerde del – "Kristen bønn" – tilbyr en sammenfatning av lex orandi, altså bønnelivet. Ifølge Jesu eksempel, Han som er det fullkomne forbilde for den som ber, er også den kristne kalt til dialog med Gud i bønner. Dens fremste uttrykk er Fader vår – den bønn som Jesus selv har lært oss.

Bønn og åndelig fordypning blir stadig viktigere for oss i dagens situasjon, hvor så mange ytre ting og påvirkninger kan virke forstyrrende inn på den tid og evne kristne kan ha for å leve sitt religiøse liv. Her kan det mest personlige i vårt kristenliv komme til utfoldelse.

Paven fortsetter:

Et annet kjennetegn ved Kompendiet er dets dialogform. Man tar opp på ny en gammel litterær katekesform som består av spørsmål og svar. Det dreier seg om å fremstille en slags dialog mellom mesteren og disippelen. De raskt påfølgende spørsmålene river leseren med seg og innbyr til alltid å oppdage nye aspekter ved troens sannhet. Dialogformen bidrar også til

å korte ned teksten i betydelig grad, og til å begrense seg til det vesentlige. Dette kan også fremme tilegnelsen av innholdet, og gjøre det mulig å lære deler av det utenat.

Dialogformen preger hoveddelen av den lille katekismen, de 598 paragrafer. Teksten blir tydelig mer levende gjennom spørsmål og svar enn når den bare kommer som en mer sammenhengende tekst.

Videre sier pave Benedikt:

Et tredje kjennetegn består i å anvende noen bilder som tydeliggjør oppdelingen av Kompendiet. De stammer fra den kristne ikonografis overordentlig rike arv. Fra konsilenes århundrelange tradisjon lærer vi at også bildet er en forkynnelse av evangeliet. I enhver epoke har kunstnere tilbudt de troende de viktigste hendelsene i frelsesmysteriet i bilder de kunne betrakte og undre seg over. De fremstilte dem i fargenes glans og skjønnhetens fullkommenhet. Dette er et tegn på at det sakrale bilde i dagens visuelle kultur makter å uttrykke langt mer enn ordet. I sin levende form bringer det evangeliets budskap ytterst virksomt frem og gir det videre.

Paven gir her uttrykk for at bildet er blitt stadig viktigere i den moderne sivilisasjon, og at den lille katekismen har fanget opp dette momentet.

Og paven fortsetter:

Førti år etter Det annet Vatikanconcils avslutning, og i Eukaristiens år, fremstår Kompendiet som ytterligere et hjelpemiddel til å stille sulen etter sannhet hos troende i alle alderstrinn og stender. Det imøtekommer også behovet hos dem som riktignok er troende, men som tørster etter sannhet og rettferdighet.

Vår katolske Kirke har i dagens verden en ytterst viktig oppgave: Å bringe sannheten ut til alle som måtte søke den. Vår Kirke våger å stå på denne sannheten og å formulere den på en måte som er klar og entydig. Denne katekismen er et godt bidrag til dette.

GWH

Make Poverty History:

Det er nå verden må forandres!

I fjor var året der millioner av mennesker over hele verden bar hvite bånd. Vi krevde at verden måtte forandres slik at fattigdommen kunne bli historie, og ikke en pinlig og skandaløs realitet som den er i dag. Det var mange i Norge som lot seg inspirere og var med i aksjonen. Caritas Norge har sendt mange tusen hvite bånd til folk over hele landet. Ja – sogar Oslo Katolske Bispedømmes nye biskop, Bernt Eidsvig Can.Reg., er eier av et hvitt bånd!

FATTIGDOMMEN skulle gjøres til historie, var planen. Eller som den internasjonale kampanjen formulerte det: Make Poverty History! For det var nå det skulle handles.

Ja, det er nå det må handles. For hvert 3. sekund dør et barn på grunn av ekstrem fattigdom. Hvert 3. sekund, tjue ganger i minuttet, 1200 barn i timen, 28.800 barn dør hvert eneste døgn. Og det grusomme er at det ikke behøver å være slik – fattigdommen

er ikke resultatet av naturens lov, men av menneskers handlinger og prioriteringer. Skjev og urettferdig fordeling av verdens ressurser er en av de største globale utfordringene i vår tid. Men vi har kunnskapene, ressursene og mulighetene som skal til for å fordele godene og avskaffe fattigdommen. Derfor har en lang rekke frivillige organisasjoner verden over – deriblant også Caritas – gått sammen i en global aksjon for

handling mot fattigdom: *Global Call to Action Against Poverty.*

I 2000 kom FN med sin oppskrift på hvordan man kan bekjempe fattigdommen i verden. Oppskriften er Tusenårsmålene; åtte felles mål som skal nås innen 2015. Tusenårsmålene er et "barn" av Tusenårserklæringen som ble vedtatt på det store Tusenårstoppmøtet (Millennium Summit) i 2000, som igjen var en oppsummering av mange toppmøter som fant sted i FN-regi gjennom 90-tallet. Alle FNs medlemsland skrev under på Tusenårserklæringen.

Tusenårsmålene

FNs tusenårsmål er å utrydde fattigdom og sult, gjøre utdanning tilgjengelig for alle, oppnå likestilling, minske barnedødeligheten,

"...så lenge det fremdeles dør et barn på grunn av ekstrem fattigdom hvert tjuende sekund, kan vi ikke slutte å kjempe."

minske mørdredødeligheten, stoppe spredning av hiv og aids, sikre miljøvennlig og bærekraftig utvikling og å utvikle et globalt partnerskap for utvikling

Disse målene skal verden oppfylle innen 2015. Tusenårsmålene er i utgangspunktet gode, fordi de bl.a. er konkrete, tidsbestemte og målbare. De er også gode fordi de ansvarliggjør alle land, også de rike. Samtidig er det en fare for at de blir en sovepute: "Det haster ikke, det er lenge til 2015, vi kan se på det til neste år."

Make Poverty History

Det er nettopp her kampanjen Make Poverty History kommer inn. Kampanjen skulle skape et folkelig press på verdens mektige ledere om at det

er nødvendig med handling mot fattigdommen nå – i 2005!

Kampanjen krevde rettferdige handelsregler, sletting av U-landsgjelden, og mer og bedre bistand.

Dette er ikke noe som en gjeng aktivister har funnet på – det er hva lederne for alle FNs medlemsland allerede har forpliktet seg til gjennom tusenårserklæringen.

FN-møter

I 2005 ble det avholdt flere viktige FN-møter, og det var håpet at disse møtene skulle bidra i kampen om å gjøre fattigdommen til historie.

G8-møtet i juli vedtok at 18 land skulle få gjeldslette. Dette er gode nyheter, men langt fra nok om en

skal nå målene satt for 2015. Beregninger viser at det er minst 62 land som må få slettet gjelden. Problemet er bl.a. at penger fattige land skulle brukt på helse og utdanning, nå brukes til å betjene gjeld som ofte er tatt opp av korruperte og illegitime statsledere.

I september møttes verdens ledere for å evaluere hvordan det går med tusenårsmålene. Dessverre har utviklingen på flere av disse områdene gått i feil retning, og selv om målene fortsatt står, var det få konkrete planer som ble lagt for å sikre at man faktisk skulle nå målene innen 2015.

Det kanskje viktigste møtet ble avholdt i september. Vedens handelsorganisasjon (WTO) avholdt da sitt

Biskop Bernt med "Make Poverty History"-kampanjens symbol – det hvite båndet. (Foto: Caritas)

"...kampen for å gjøre fattigdommen til historie fortsetter, og det betyr at man fremdeles bør bruke det hvite båndet."

minister møte i Hong Kong. Selv om man er klar over at de rike landenes eksportsubsidier må fjernes for at de fattige landene skal kunne utvikle sin produksjon, har man ikke pålagt dem fjernet før i 2013.

Det hvite båndet

Mange av de viktige sakene fra toppmøtene ble utsatt til 2006. Det betyr at kampen for å gjøre fattigdommen til historie

fortsetter, og det betyr at man fremdeles bør bruke det hvite båndet. For så lenge det fremdeles dør et barn på grunn av ekstrem fattigdom hvert tjuende sekund, kan vi ikke slutte å kjempe. Vi som kristne kan ikke godta at det er slik. Vi bekjenner oss til en Kristus som har fortalt oss i klare ordelag at det vi til syvende og sist skal dømmes etter er:

"Det du gjorde mot en av disse mine minste brødre, det gjorde du mot meg."

Og:

"Det du ikke gjorde mot en av disse minste, det gjorde du heller ikke mot meg."

Caritas Norge
www.caritas.no

Nå kan du støtte Caritas online!

Nå kan du gi ditt bidrag til Caritas Norges arbeid for å forandre verden ved noen få tastetrykk via www.caritas.no! Du velger selv beløpet - og betaler raskt og sikkert via nettet med ditt kredittkort.

Gå til www.caritas.no og trykk deg videre fra forsiden.

NORGE

Den Kongelige Norske St. Olavs Orden til biskop Schwenzer

H M Kongen har utnevnt biskop Gerhard Schwenzer SS.CC, emeritert biskop av Oslo, til Kommandør av Den Kongelig Norske St. Olavs Orden for hans innsats i mellomkirkelig samarbeid. Biskop Schwenzer har godtatt utnevnelsen, og ordenen vil bli overrakt i en intern seremoni i bispedømmet den 23. mars.

Nominasjonsbrevet til kongen er skrevet av assisterende kansellist i Oslo Katolske bispedømme, Kjell Ivar Maudal, og Lars Roar Langslet. Her skriver de blant annet:

Den katolske kirke i Norge er i høy grad en innvandrerkirke og har hatt en sterk vekst i medlemstallet i de årene biskop Schwenzer har vært biskop her. I sitt arbeid er han opptatt av å skape enhet samt å denne én kirke, ett fellesskap av mange folk og språk. Hans syn er at god innvandrersjelesorg er brobyggende. Han er usedvanlig språkmektig, og dette i kombinasjon med en sjelden evne til å huske personer og navn gjør ham selv til en brobygger. Hans tid i Oslo katolske bispedømme har ellers vært preget av å skaffe nye kirker, og den 8. er nå under oppføring.

Biskop Schwenzer deltar for øvrig aktivt i økumenisk arbeid i inn- og utland. Samtidig som han vektlegger enheten innad i Kirken, har han klart syn for enheten mellom alle døpte – at alle må være ett. Vatikanet har utnevnt ham til å delta fast i den internasjonale katolsk-lutherske samtalegruppe som ble opprettet i 1979. Gruppene arbeider med teologiske spørsmål i forlengelsen av de katolsk-lutherske læresamtaler som pågår mellom Vatikanet og Det Lutherske Verdensforbund, men de er ikke organisatorisk involvert i dialogen internasjonalt. Av viktige dokumenter fra den katolsk-lutherske samtalegruppen i Norge kan nevnes "Nattverden – Herrens måltid" (1982), "Kirkens embete" (1986) og "Rettferdiggjørelsen" (1991) som er den tredje større uttalelsen fra samtalegruppen. Han er også medlem av representantskapet for Det Norske Bibelselskap; dette er

den eldste felleskirkelige organisasjonen i Norge, og der de fleste kirkesamfunn er representert i Bibelselskapets styrende organer.

Den 29. juli 2005, på festen for hellig Olav, Norges evige konge, har pave Benedikt XVI godtatt søknaden fra biskop Gerhard Schwenzer (66) om å kunne fratre som biskop av Oslo.

Som vedlegg til nominasjonen fulgte også anbefalingsbrev fra Oslos lutherske biskop Ole Christian Kvarme, biskop Georg Müller SS.CC av Trondheim, generalsekretær i Det Norske Bibelselskap Stein Mydske og professor dr. philos. Janne Haaland Matlary.

OKB: Nye bestemmelser om skriftemålstilgjengelighet og sakramental tilbedelse

I meddelelsesblad nr. 1-2006 fra Oslo Katolske Bispedømme, et internt meddelelsesblad som fra år 2006 jevnlig sendes til bispedømmets prester, menigheter og ordenshus, kunngjøres blant annet de følgende bestemmelser gjort av biskop Bernt Eidsvig Can.Reg.:

I alle sognekirker skal det holdes sakramental tilbedelse med velsignelse minst én gang i uken. Tilbedelsen bør ha en varighet på minst en halvtime.

I alle sognekirker skal det være minst en halvtime med skriftemålstilgjengelighet i uken. Den skal være offentlig kjent og gi de troende mulighet til å skrifte anonymt uten å behøve å melde fra at de vil komme og skrifte.

Rekordresultat for Adventsaksjonen

Norges Unge Katolikker kunne den 18. februar melde at Adventsaksjonen 2005 innbrakte hele 280.619,50 kroner, etter en fenomenal innsats fra hele landet. Dette er penger som i sin helhet går til arbeid mot menneskehandel i Bosnia-Hercegovina. Støtten formidles til lokale aktører via Caritas Norge.

2005 ble tredje år med rekordresultat for aksjonen, som i 2004 endte på 254.086,50 kroner. I 2003 ble

Wanda Czynski fra Karitativt Utvalg i NUK solgte vaffer i Oslo til inntekt for Adventsaksjonen.

det samlet inn 230.413 kroner - dette var første gang resultatet oversteg 200.000-grensen.

Resultatet i 2005 skyldtes kollektiv innsats i de fleste katolske menighetene i Norge. Ungdommen i St. Paul i Bergen pekte seg ut med hele 39.526 innsamlede kroner.

Varmestue for rusmisbrukere i Den hellige Ånds kirke i Mosjøen

De ulike menighetene i Vefsn kommune samarbeider om å drive kafé og varmestue for rusmisbrukere i Mosjøen - med lokaler i Den Hellige Ånds kirke. Varmestua, som drives av 17 frivillige fra de forskjellige kristne menighetene i området, har åpent hver torsdag. Da får de besøkende gratis kaffe, vaffer, suppe og frukt. Hittil har det vært mellom tre og åtte besøkende hver torsdag. Arrangørene ønsker også på sikt å arrangere aktiviteter for rusmisbrukere, for eksempel fisketurer.

P. Gunther Jäger og andre frivillige medarbeidere ved varmestua.

-Men vi må ha brukerne med på det før vi tar stilling til hva vi skal gjøre, sier p. Gunther Jäger, sogneprest i Den Hellige Ånds menighet, til avisen Helgeland Arbeiderblad den 17. februar.

Arrangørene har ingen krav om at brukerne må være påvirket av rus når de benytter seg av varmestua.

-De får komme som de er, sier p. Gunther til Helgeland Arbeiderblad

og, legger til at de hittil bare har gode erfaringer.

St. Eysteins menighet arrangerer pilegrimsreise til Roma

St. Eysteins menighet i Bodø har gjennom årene arrangert flere pilegrimsreiser. I september 2006 går turen igjen til Roma.

Teknisk arrangør for Roma-valfarten er nå Fokus Reiser. Pilegrimsleder er p. Torbjørn Olsen, som bodde i Roma fra 1992 til 1995 (da han ble sogneprest i Bodø) i forbindelse med et studium i kanonisk rett (kirkelig juss).

Reisen går fra 23.-30. september 2006 og vil koste kr. 10.995.- (til/fra Bodø). Program og ytterligere informasjon kan fås ved henvendelse til St. Eysteins menighet (tlf. 75 52 17 83 eller e-mail Bodo@katolsk.no) eller finnes på Fokus Reisers hjemmeside, www.fokusreiser.no. Her kan man også melde seg på.

Første messe i Hallingdal siden middelalderen

Avisen Hallingdølen kan melde at det den 18. mars holdes katolsk messe i Hallingdal, for første gang siden middelalderen. Messen feires i bedehuset på Gol, og celebrant er p. Andre-Marie Le Thien Vinh. Hallingdal sogner til St. Theresia menighet i Hønefoss, og menighetsrådsformann Georg Fr. Rieber-Mohn kan opplyse til Hallingdølen at det i Hallingdal er registrert 25 katolikker. St. Theresia har en tid fokusert på å bygge opp et katolsk miljø i Valdres, med blant annet katolsk forum og jevnlig messefeiring. Nå ønsker også menigheten å rette øyene mot Hallingdal, sier Rieber-Mohn til Hallingdølen.

Julebord for polske arbeidere

Menigheten i Den Hellige Ånds kirke i Mosjøen har økt betraktelig den siste tiden. Mange polakker er kommet hit for å arbeide med utbyggingen av ELKEMfabrikker. En fast kjerne av disse besøkere jevnlig søndagsmessene.

Den 10. desember arrangerte menigheten julebord for polakkene. Det var fint å kunne inkludere våre trosfeller fra Polen på denne måten - vise dem at de er velkomne, og også takke for det arbeidet de gjør den tiden de er her.

På forhånd hadde menigheten sendt ut invitasjon med påmelding. Da kvelden for festen kom, møtte 14 festkledde polakker opp og fire fra den lokale menigheten. Vi serverte tradisjonell norsk julemat, ribbe med surkål og mandelpoteter, og multekrem til dessert. De fikk også smake norsk øl, noe som falt i god smak. Polakkene hadde trykket opp julesanger fra sitt hjemland, og disse ble sunget med stor glede. Innimellom sang vi også noen norske sanger. "Stille natt" ble i alle fall sunget på både tysk, polsk og norsk. For første gang i livet fikk de også gå rundt juletreet. "Jeg gikk meg over sjø og land" og "Så går vi rundt om en enebærbusk" fikk latteren til å runge igjennom lokalet.

Fra julebordet i Mosjøen.

P. Gunther gjør et stort inntrykk på våre venner med sin vennlige og inkluderende holdning. Hele menigheten på Helgeland og folk ellers som omgås ham, opplever det samme. Til slutt lyste p. Gunther velsignelsen, og alle gikk hjem fornøyde – og jeg tror med en følelse av å ha blitt tatt vare på.

Takk til alle som hjalp til!

Forfattet av en i menigheten

Tamiler i Tromsø takker for hjelp

Andre juledag var det ett år siden naturkreftene tok mer enn 200.000 liv. Mange ble direkte eller indirekte berørt av tsunamien. Mange turister

ble skadet eller drept. Mange i Norge har mistet familie og venner. Dette gjelder spesielt tamiler fra Sri Lanka.

Fra barnehjemmet St. Joseph's på Sri Lanka.

Vi i Tromsø Tamilforening er svært stolte av å ha vært en del av det viktige hjelpearbeidet etter katastrofen. Det har vært en stor vilje blant nordmenn i Tromsø til å bidra med penger under innsamlinger. Derved har vi kunnet støtte barnehjemmet St. Joseph's Home på Sri Lanka, der det bor 20 gutter og 15 jenter som mistet foreldrene etter tsunamien. Vi ønsker å takke våre givere: Paul Dahlø (fylkesrådsleder), Fagforbundet i Tromsø, Den katolske menigheten, ansatte ved ligningskontoret i Tromsø, ansatte i omsorgstjenesten og andre velgjørere. Takk for god felles innsats for ofrene for flodbølgen i Det indiske hav.

Av Andrew Philippupillai
Leder Tromsø Tamilforening

VERDEN

Den katolske Kirke i Argentina om demokratiet

De argentinske biskoper har reflektert over byggingen av et godt og velfungerende demokrati. Dokumentet "Tilbakeblikk på fortiden og å bygge en fremtid basert på visdom" poengterer hva som er et godt demokrati og at det argentinske diktaturet som begynte for tretti år siden. I dokumentet sies det at menneskers hukommelse "blir styrket eller gitt næring av uttallige begivenheter som har funnet sted i løpet av historien. Noen begivenheter skal feires, som for eksempel fruktbare hendelser som har styrket samfunnet. Andre begivenheter, som består av smerte og tristhet, skal ikke bli tiett eller bragt til taushet."

“Vi argentinerne ser tilbake og gjenkaller det avbrudd i vårt demokratiske system som fant sted 24. mars 1976”, heter det videre i dokumentet. Denne hendelsen, som fant sted i sammenheng med store institusjonelle skrøpeligheter og var rettet mot lederskapet i staten den gangen, fikk store konsekvenser og negative utslag på dagliglivet i landet vårt.”

I dokumentet understrekes at disse negative hendelsene, som rammet liv og menneskelig verdighet, lovene og samfunnsinstitusjonene hardt, er “en anledning for oss til å lære av våre feil og å ha blikket rettet mot fremtiden.”

“Som kristne skal vi når vi retter blikket bakover, med all vår pietet og kraft, snu alt dette negative når vi nå retter blikket mot en fremtid basert på visdom, forsoning og håp”, tilføyer biskopene.

Dokumentet avsluttes med oppfordringen om å ta utgangspunkt i troen på Gud, som er vår alles Far, slik at vi kan bli styrket til å ta det ansvar vi alle er kalt til å bære sammen.

Femten nye kardinaler

Pave Benedikt XVI har foretatt sine første kardinalsutnevnelser. I februar kunngjorde han at de følgende skulle kreeres av ham den 24. mars:

William Joseph Levada

Erkebiskop **William Joseph Levada**, amerikansk, 69 år. Han etterfulgte paven/kardinal Ratzinger som prefekt for Troskongregasjonen etter pavevalget i fjor. Han kom fra vervet som erkebiskop av San Francisco i California.

Erkebiskop **Franc Rodé** C.P., slovensk, 71 år, prefekt for Kongregasjonen for Institutter for konsekrert liv og Selskaper for apostolisk liv.

Erkebiskop **Agostino Vallini**, italiensk, 65 år. Han er prefekt for Det høyeste Tribunal av Den apostoliske Signatur.

Erkebiskop **Jorge Liberato Urosa Savino** av Caracas i Venezuela, 63 år.

Gaudencio B. Rosales

Erkebiskop **Gaudencio B. Rosales** av Manila på Filippinene, 73 år.

Erkebiskop **Jean-Pierre Ricard** av Bordeaux i Frankrike, 61 år.

Erkebiskop **Antonio Cañizares Llovera** av Toledo i Spania, 60 år.

Erkebiskop **Nicolas Cheong Jin-Suk** av Seoul i Korea, 74 år.

Sean Patrick O'Malley

Erkebiskop **Sean Patrick O'Malley** O.F.M. Cap. av Boston i USA, 61 år.

Erkebiskop **Carlo Caffarra** Bologna i Italia, 67 år. Han var tidligere rektor

for et institutt for bioetiske og familispørsmål i Roma og er medlem av bevegelsen «Comunione e Liberazione».

Biskop **Joseph Zen Ze-Kiun** S.D.B. av Hongkong, 74 år. Han ble født i Shanghai og presteutdannet i Italia.

Erkebiskop **Stanislaw Dziwisz** av Kraków i Polen, 66 år. Før var Johannes Paul IIs privatsekretær.

De tre siste kardinalene er over 80 år og kan dermed ikke delta ved pavevalgskonklaver:

Erkebiskop **Andrea Cordero Lanza di Montezemolo** italiener, 80 år. Han har en lang løpebane som pavelig diplomat, og kommer fra en italiensk adelslekt. Det var han som i fjor tegnet den nye paves våpenskjold.

Erkebiskop **Peter Poreku Dery**, ghaneser, 87 år. Han var erkebiskop av Tamale til 1994.

Pater **Albert Vanhoye** S.J., belgisk teolog, 82 år.

Kina advarer kardinal

Joseph Zen

De kinesiske myndighetene har krevd at den nye kardinal **Joseph Zen** om å holde seg langt vekk fra landets politiske anliggender. Zen har som biskop av Hong Kong gjort

seg bemerket som en frittalende kritiker av regimet i Beijing. Det kinesiske utenriksdepartementet uttalte at man hadde registrert utnevnelsen av Zen, og forventet at Vatikanet vil opprettholde linjen om at geistlige ikke involverer seg i politikk.

Romersk piazza oppkalt etter drept prest

Den italienske presten Don Andrea Santoro som ble myrdet i den tyrkiske byen Trabzon i begynnelsen av februar, har fått en plass oppkalt etter seg i Roma. Byen hedrer på denne måten den avdøde som et forbilde for dialog, uttalte borgermester Walter Veltroni under åpningsseremonien.

Nordens katolske biskoper om gatebarn

Nordens katolske biskoper er urolige for de mange barn og unge som føler seg lite velkomne hjemme og derfor i praksis tilbringer sin fritid på gaten. Biskopene, som møttes til sin årskonferanse i Danmark, skriver nå til en rekke katolske organisasjoner i i Norden for å se hva Kirken kan gjøre for disse barna og ungdommene.

På møtet diskuterte de også i hvilken form Kirken i de nordiske land skal ha nærvær i Roma i fremtiden, særlig med tanke på presteutdannelsen. Bakgrunnen er at det siden 1991 har vært et svensk katolsk prestekollegium i Roma, som også gjerne huser seminarister fra de andre nordiske land.

Guds kjærlighet er ikke avhengig av alder

- Guds kjærlighet skiller ikke mellom det nylig unnfangede barnet i mors

liv, spedbarnet, ungdommen, den voksne eller den eldre, fordi i hver enkelt av dem ser han sitt eget bilde og etterlikning, sa paven til en kongress om "Den menneskelige embryo før implantasjon."

- Denne grenseløse og nesten ufattelige kjærlighet som Gud har til mennesket viser hvor høyt den menneskelige person er verdt å bli elsket i seg selv, uten hensyn til noe annet - intelligens, skjønnhet, helse, ungdom, integritet, osv., sa Benedikt XVI.

- Kort sagt er menneskelivet alltid et gode, siden det er en manifestasjon av Gud i verden, tegn på hans nærvær, en utstråling av hans herlighet, sa paven. - I hvert menneske, i hvilken som helst fase eller tilstand i livet, er gjenskinnet av Guds virkelighet.

- Av denne grunn har Kirkens magisterium bestandig proklamert den hellige og ukrenkelige egenart som ethvert menneskeliv har, helt fra unnfangelsen til sin naturlige slutt, forklarte han. Dette gjelder alt fra begynnelsen av en embryos liv, selv før den er satt inn i mors liv, som beskytter og nærer den i ni måneder frem til fødselen.

Til slutt inviterte paven forskerne og ekspertene til å fremdyrke en undrende og respektfull holdning til mysteriet omkring opphavet til menneskelivet, et "mysterium som vitenskapen i økende grad vil kunne belyse, selv om den neppe vil kunne dekode det helt."

Paven ikke lenger "Vestens patriark"

I 2006-utgaven av Vatikanets offisielle årbok har ikke Paven lenger tittelen "Vestens patriark". Vatikanets pressekontor ville ikke gi nærmere begrunnelse for hvorfor denne del av Pavens tittel er strøket. Pavens titler er nå "Biskop av Roma, Jesu Kristi vikar, apostelfyrsten Peters etterfølger, Den universelle Kirkes øverste pontifiks, Italias primas, erkebiskop og metropolit for den romerske provins, statsoverhode for Vatikanstaten, Guds tjeneres tjener." Siste gang listen over titler ble endret, var da pave Paul VI i 1969-utgaven la til tittelen "Guds tje-

neres tjener" og strøk setningen "som ærerikt regjerer".

Hjelp de kristne i Det Hellige Land

Ignace Moussa I Daoud

Kardinal Ignace Moussa I Daoud, prefekt for Kongregasjonen for Østkirkene, har sendt et brev til biskoper verden over der han ber alle kristne om å vise solidaritet med trosfeller i

Det hellige land. Brevet er sendt i forbindelse med kollekten til Det hellige land tas opp i kirkene langfredag.

Mange kristne lider daglig i disse områdene, sier kardinalen. De kristne i landet har i mange tiår blitt frarøvet en trygg og god hverdag, og dette fører til lediggang og fattigdom. Særlig bekymret er han for de unge, som har vanskelig for å se for seg en verdig fremtid. Mange unge kristne forlater derfor i dag Det hellige land. Kardinalen hevder videre at kristnes nærvær i regionen nå er viktigere enn noensinne, for å sikre en fredelig fremtid.

Overfylte presteseminarer i Vietnam

Kardinal Pham Minh Man meddeler at presteseminarerne i Vietnam nå er overfylte. Det er nødvendig å utvide undervisningsplassene samt øke bemanningen av gode lærere.

I 2005 tillot styresmaktene opptakelsen av samtlige beståtte studenter, mens de tidligere ikke samtykket i mer enn 14-15 per gang. I år har myndighetene gitt sine fullmakter til å åpne det gamle teologiske studientsenteret i Long Khanh i Xuan Loc bispedømme, men oppbyggingen vil bli både tid- og ressurskrevende. Situasjonen for erkebispedømmet Hanoi og de nordlige områdene er langt verre. Her har skolene ikke klart å skaffe til veie nok plass for de 235 studentene, til undervisningspersonalet og for andre aktiviteter som har tilknytning til studiene.

Fra 2005 har myndighetene lovet å bistå alle som søker opptak til prestestudiet. Problemet er under-skuddet på kvalifiserte lærere i flere deler av landet.

Colombias biskoper støtter kvinnene

De katolske biskoper i Colombia krever like muligheter og rettferdige lønninger for landets kvinner. Biskopene beklager at columbianske kvinner i gjennomsnitt tjener 15 prosent mindre enn menn for samme arbeid. Dobbelt så mange kvinner som menn er arbeidsledige.

Paven støtter latin

Pave Benedikt XVI ønsker en fornyelse i studiet av latin. Kunnskaper i latin vil gi den troende en fastere forståelse av sunn lære - slik den er nedfelt i Kirkens lære og i litteraturen, sa Paven. Han anbefalte sterkt at studiene av det latinske språk blir holdt ved like og fornyet - slik at flest mulig kan fordype seg i de skatter de kirkelige og humanistiske disipliner rommer.

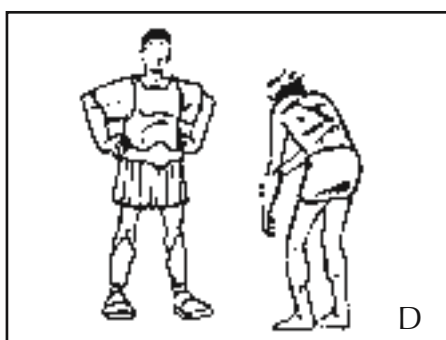
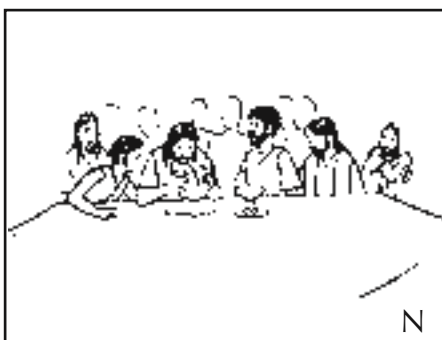
Antall katolikker steg med 1,1 prosent

Antall katolikker i verden har steget med 1,1 prosent til 1,098 milliarder mennesker. Det kommer frem av "Annuario Pontificio 2006" - Kirkens årbok. Annuario inneholder navnene på alle verdens biskoper, Vatikanets diplomatiske korps, lederne for de største ordener og kongregasjoner, katolske kollegier og universiteter og lignende informasjon.

Antall prester steg til 405.891. Mens Afrika og Asia har hatt en økning på henholdsvis 1422 og 840 prester, har man i Europa sett en nedgang på 1876. Når det gjelder antall prestekandidater, angir Vatikanets globale statistikk 113.044. Mens Afrika og Asia viser en "oppmuntrende vitalitet når det gjelder kall", viser Europa en mer sorgelig trend, meddeler Vatikanet.

Nede i høyre hjørne på hver tegning finner du en bokstav. Skriv bokstavene ned i den historiske rette rekkfølge av hendelsene i tegningene. Da finner du dagen som vi ellers minner Jesu oppstandelse på: _ _ _ _ _

Finne de 7 feil

Peter og Johannes er ved graven. Peter går inn. Han ser klærne som ligger der, og kledet som Jesus hadde hatt over hodet. Det ligger ikke sammen med klærne, men sammenrullet på et sted for seg selv. Johannes kommer også inn. De ser, og undrer seg over det som har hendt. Jesus hadde jo sagt at han skulle stå opp fra de døde! Nå tror de.

Hjelp!

Jeg vet så lite om min tro!

Ofta hører vi si: "Jeg har min barnetro" eller: "Jeg er katolikk fordi en av mine foreldre var det". Snakker man litt mer nærgående om hva denne troen innebærer, kan det nok bli en grå masse av ustrukturerte tanker og opplevelser, samtidig som det snakkes om uhyrlig kloke og viktige ting.

Å FORSVARE SIN TRO i dette samfunnet, til og med å gi den videre, oppleves som en kjempeutfordring. Fra aviser og andre media blir vi overveldet av desinformasjon og opprivende påstander om vår kirke, og vi vet ikke hvordan vi skal forholde oss til det. Med andre ord føler vi oss litt hjelpeløse overfor utenforstående når det gjelder vår tro, til tross for at vi kanskje inni oss føler oss sikre.

Skremsel overfor andre religioner vokser jo mer usikker man føler seg i sin egen tro. Det er nåtidens nødvendighet å la sin barnetro eller tradisjonelle hjemmetro utvikle seg til en voksen tro.

Trosformidling

Det kateketiske senter kommer derfor med en menighetsbasert opplæring i trosformidling, som en start på å dekke et slikt behov. I England har det allerede over lang tid vært jobbet med et program som heter *Ekko*. Det er utarbeidet av Maryvale Institute i Birmingham. Det er det samme instituttet som har gitt kateketer i Norge et formasjonskurs over to år og som ble en svært positiv opplevelse. Også denne skal gjentas i årene som kommer.

Å bli utrustet

Ekko er en ny, menighetsbasert opplæringsressurs. Det er et innførende formasjonsprogram for de som er med, eller ønsker å delta, i kateke-

sen i menigheten eller i familien. *Ekko* bygger opp bevisstheten om menighetsfellesskapet og fellesansvaret for å videreformidle troen - gjennom små studiegrupper.

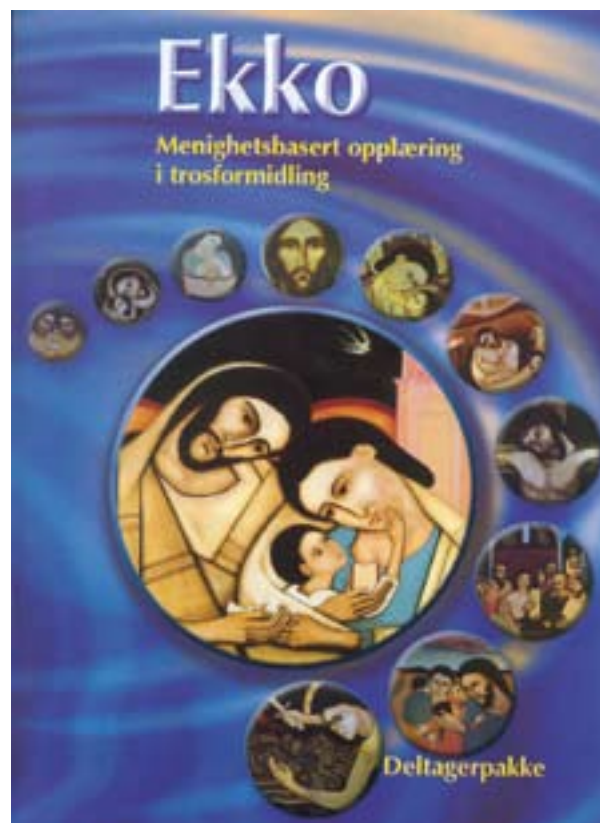
Materialet gir en formasjon i de sentrale sider ved den katolske tro, og i hvordan en kan gi dette videre til andre i forskjellige sammenhenger. Det passer for alle som er med på å gi troen videre, enten det er til barn eller voksne. Denne ressursen vil gjøre at du i enda større grad setter pris på troens skatter, og vil utruste deg til å gi Kristus i hans Kirke videre til andre.

Enkelt å gjennomføre

Ekko er enkelt å gjennomføre i menighetene. I England har det spredt seg raskt fra menighet til menighet. Det er elleve leksjoner for kursdeltagerne. Disse består av korte tekster og arbeidshefter som inneholder alt det nødvendige. I tillegg er det en godt utarbeidet guide for kurslederen (på engelsk). Kurset kan finne sted ukentlig, hver fjortende dag eller hver måned. Kurset gir en oversikt over katolsk kjernestoff. Det utrufter hjelpere og kateketer slik at de kan bli tryggere i sitt arbeide, og det forklarer hvordan man bruker Bibelen og Katekismen i undervisningen. I tillegg legger det vekt på å knytte stoffet til gudstjeneste og liturgi, og det formidler grunnleggende undervisningsferdigheter.

Spurt

Har du noen gang blitt spurt om å hjelpe til med undervisningen før mottagelse av et av sakramentene? Å gi evangelieforklaring eller søndags-

skole for barna? Å gi voksenkatekese? Å lede en bibelstudiegruppe? Ha ungdomsarbeid?

Har du noen gang ønsket å kunne dele troen med barna dine på en enklere måte? Bli tryggere i det du skal gjøre? Få større kjennskap til troen for å kunne samtale med andre om den - på arbeid, hjemme? Bli involvert i det å gi troen videre til andre?

Snakk da med presten og andre i menigheten for å se om dere vil gjennomføre et *Ekko*-program. Det kateketiske senter vil gjerne hjelpe med å sette det i gang.

Marieke van den Berg
Det kateketiske senter

Oslo katolske bispedømme

Regnskap 2005

ÅRETS REGNSKAP er vanskelig å trenge inn i om man ikke kjenner bakgrunnen for tallene. Ser vi på den vanlige driften, ble underskuddet kr. 1 614 362. Men under særskilte poster fremgår fire forhold som fikk resultatet i pluss. Asker og Bærum menighet gav en halv million kroner; det var salgssummen for en hytte i Lommedalen som opprinnelig hadde tilhørt St. Josephsøstrene. Dernest kunne St. Franciskus skole i Arendal refundere nesten tilsvarende beløp for bispedømmets tidligere utgifter til skolen. I tillegg har vi inntektsført en gave fra Diasporakommisariatet på kr. 659 000 til ny prestebolig i Larvik, der vi samtidig solgte tidligere bolig for 775 000. Det endelige resultatet ble derved et overskudd på kr. 223 228.

En viktig årsak til det svake driftsresultatet ligger i nedgang i tilskuddet fra staten som følge av overgang til bruk av personnummer; vi fikk godkjent 3000 færre medlemmer enn året før og gikk ned til 38.340. Satsen for statsstøtten per medlem økte en del, så tilskuddet lå totalt ikke vesentlig under fjoråret, men vanligvis ville tilskuddet ha økt en halv til en million. Nedgangen i godkjente medlemmer betyr ikke at vi er blitt færre enn tidligere, men at det har tatt og tar mye tid å finne frem til katolikker og få riktige personnumre. Dette har nå bedret seg vesentlig, og vi regner på sikt med å tjene på nyordningen fordi det blir så meget enklere å vite om folk selv om de flytter.

Overgangen til personnummer medførte at vi måtte kjøpe et større dataregistreringsprogram. Programmet omfatter også avtalegiro og oversikt over husstander med sikte på utsendelse av Broen og St. Olav tidsskrift. Dessverre medførte overgangen til det nye programmet bry og problemer for mange givere og blad-mottakere, men vi regner nå med å være a jour og ha langt bedre arbeidsredskap for fremtiden.

Bispekiftet var naturlig nok ikke innkalkulert i budsjettet, og på utgiftssiden merkes ombygging av Bispegården i forbindelse med ny leilighet for biskop Eidsvig, og vi fikk også utgifter til leilighet for avtroppende biskop. Den største enkeltposten på utgiftssiden er den nye kirken i Larvik; her har vi betalt ca. 3

mill., nesten 1 mill. mer enn budsjettet. Kirken inklusive 1,5 mill. til bygging av menighetshus er budsjettet med 15,7 mill., og så langt er utgiftene innenfor dette. Bispedømmets andel av finansiering av St. Frans kirke er i rute med vår plan for det.

Mariaholm er en stor utgift og bekymring; driften hadde et underskudd i fjor på kr. 956.000. Ser vi dette i forhold til overnattinger, finansierer bispedømmet i snitt hver overnatting med kr. 170. Det tekniske utstyr har nådd en alder som nødvendiggjør utskiftning, og meget ble gjort i fjor. Det som står for tur, er utskift-

ning av utvendig treverk på store deler av bygningene; det må vente til neste år, men også meget annet er nedslitt og trenger fornyelse.

2005 ble samlet sett et krevende år med mye uforutsett, men samtidig ble på flere måter lagt grunnlag for å se fremover. De løftene vi nå er opptatt av sammen med de to Oslo-menighetene, er å få flere kirker i Oslo-området, først og fremst Oslo syd (området syd for Nordstrand) og Oslo øst (Groruddalen utenfor bomringen).

Ulrik Sverdrup-Thygeson

	Resultat 2003	Resultat 2004	Budsjett 2005	Resultat 2005
INNTEKTER				
Statstilskudd	10 564 706	11 317 570	11 200 000	11 003 580
Bonifatius-Werk m.fl.	675 692	534 164	642 000	659 961
Menighetsbidrag	1 778 956	2 124 763	2 215 000	2 256 402
Tilskudd prestelønn	681 296	977 426	685 000	807 569
Tilskudd prestestudenter	507 423	460 930	736 000	798 983
Andre inntekter og gaver	395 512	360 481	304 000	285 692
Refusjoner fra menigheter m.fl.	137 337	332 129	407 000	813 979
Innbet. til særskilte formål	272 085	282 291	0	291 379
SUM INNTEKTER	15 013 007	16 389 752	16 189 000	16 917 544
KOSTNADER				
Administrasjon OKB	-4 701 002	-5 339 101	-6 349 000	-6 618 711
Administrasjon Akersveien	-1 565 287	-2 026 442	-1 997 000	-2 886 272
Råd og kommisjoner	-261 142	-247 693	-327 000	-247 517
Drift og anskaffelse eiendommer	-173 851	-115 852	-111 000	-138 431
Informasjoner og publikasjoner	-2 812 818	-3 441 950	-3 533 000	-3 393 381
Andre tilskudd	-4 135 176	-3 812 518	-3 835 000	-5 084 033
Tap på fordringer	-111	-3 000	0	0
Utbetalt til særskilte formål	-421 788	-186 371	0	-163 560
SUM DRIFTSKOSTNADER	-14 071 173	-15 172 925	-16 152 000	-18 531 906
DRIFTSRESULTAT	941 834	1 216 827	37 000	-1 614 362
Renteinntekter og kostnader				
Renteinntekter	218 506	115 518	90 000	60 443
Renteutgifter	-100 777	-42 795	-17 000	-31 656
Andre finansinntekter	19 170	4 984	20 000	79 736
Andre finanskostnader	-1 280	-925	0	-375
NETTO FINANS	135 619	76 782	93 000	108 148
RESULTAT FØR SÆRSKILTE POSTER	1 077 453	1 293 608	130 000	-1 506 214
SÆRSKILTE POSTER				
Gaver til videresendelse	2 726 375	2 958 492	1 500 000	614 874
Gaver mottatt og oversendt	-2 726 375	-2 958 492	-1 500 000	-614 874
Salgsinntekter liturgiske bøker	110 361	104 296	150 000	94 746
Trykkekostnader liturgiske bøker	-110 362	-205 710	-540 000	-187 095
Mottatte tilskudd til byggeprosjekter	0	0	0	1 434 559
Byggeprosjekter	-7 178	-806 000	0	-462 250
A. ekstraordinære inntekter	19 944	820 000	0	977 300
A. ekstraordinære kostnader	-130 540	0	0	0
Endr. i avstn. til særskilte formål	149 702	-95 920	0	-127 818
NETTO SÆRSKILTE POSTER	31 928	-183 334	-390 000	1 729 442
ÅRSRESULTAT	1 109 381	1 110 274	-260 000	223 228

NUKs sommerleirer 2006

Norges Unge Katolikker (NUK) arrangerer hvert år sommerleire for barn og ungdom i Norge. På våre leire står alltid Kristus, vår katolske tro og vårt fellesskap i sentrum. Alle som har vært på leir kjenner igjen følelsen av den levende Kirken. På leir blir vi virkelig ett med hverandre og Kristus. De ulike leirene for barn og ungdom har forskjellige temaer. Disse har som formål å støtte opp om vår vekst i troen og vårt liv som troende. Dette skjer delvis gjennom katekese, men fremfor alt gjennom ulike typer aktiviteter og lek, og gjennom fellesskap med andre unge katolikker en hel uke til ende.

PÅMELDING TIL NUKs SOMMERLEIRE 2006: FRIST: 1. mai 2006 - PRIS: 1800 kr (Med unntak av familieleir og vandreleir)

Betalt deltakeravgift + registrering på www.nuk.no
– aktiviteter = påmelding til leir.

Følg med på www.nuk.no for mer informasjon, eller ta kontakt med NUK nuk@nuk.no – 23 21 95 40.

Prisen forutsetter NUK medlemskap (For å bli medlem se www.nuk.no om medlemskap). + 400 kr for ikke-medlemmer. Reisestøtte etter gjeldende regler, forutsetter NUK medlemskap.

Barneleir Oslo/Øst: 24. juni - 1. juli.

Leirprest: P. Peter Van Nguyen
Leirsjef: Pernille Volent
Sted: Mariaholm
For hvem: 8-11 år

Barneleir Sør: 1. - 8. juli.

Leirprest: P. Heinz-Josef Catrein
Leirsjef: Phuong Minh Huynh
Sted: Stella Maris, Kristiansand
For hvem: 8-11 år

Barneleir Midt: 24. juni - 1. juli.

Leirprest: P. Paul Y Pham Huu
Leirsjef: Kristine Almås
Sted: Utenfor Trondheim
For hvem: 8-11 år

Barneleir Nord: 24. juni - 1. juli.

Leirprest: P. Miroslaw Ksiazek
Leirsjef: Clarisse Mpinganzima
Sted: Ikke bestemt
For hvem: 8-11 år

Vestlandsleir: 25 juni - 2. juli.

Leirprest: P. Reidar Voith
Leirsjef: Nguyen thi Thien Oanh
Sted: Fredtun, Karmøy
For hvem: 8-14 år

Juniorleir: 1. - 8. juli.

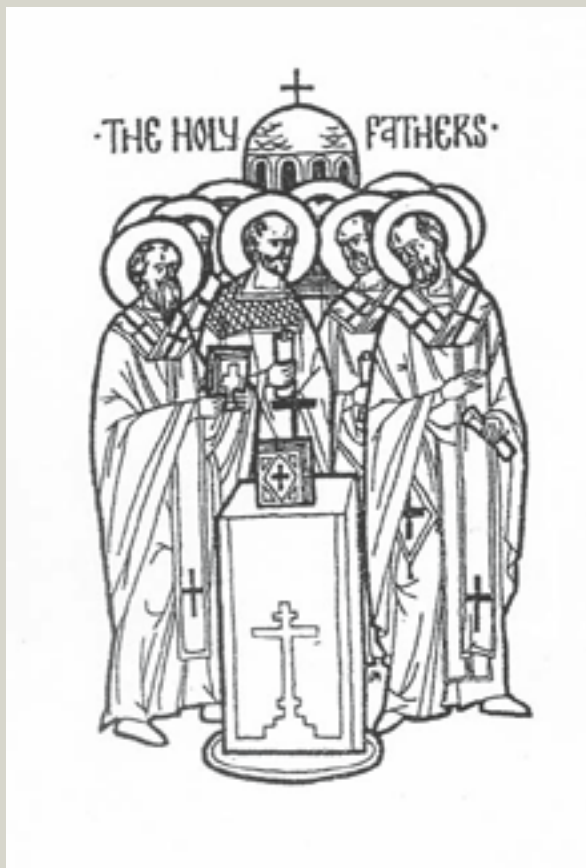
Leirprest: P. Dominic Thanh Nguyen
Leirsjef: Maria Moulard
Sted: Mariaholm
For hvem: 12-14 år

Ungdomsleir: 8. - 15. juli.

Leirprest: Reidar Voith
Leirsjef: Ikke bestemt
Sted: Mariaholm
For hvem: 15-17 år

Familieleir: 26. - 30. juli.

Leirprest: P. Arne Kirsebom
Leirsjef: Sigurd Hareide
Sted: Mariaholm
For hvem: Småbarnsfamilier
Pris fastsettes senere.

Patristikk (kirkefedrestudier)

Patristikk er studiet av kirkefedre. Kurset har som siktemål å gi en innføring i og forståelse av oldkirkelige debatter og oldkirkelig spiritualitet gjennom studiet av tekster og sekundærlitteratur. Tema som blir behandlet er trinitarisk teologi, kristologi, kosmologi, antropologi, mystikk og ikonografi.

Målgruppen er teologistudenter, prester, høyskolelærere som underviser i oldkirkens historie eller i teologihistorie, generelt personer med interesse for oldkirkens tenkning og spiritualitet.

Ønskede forkunnskaper er gode leseferdigheter i engelsk, kjennskap til gresk er nyttig, men ikke nødvendig.

Faglig ansvarlig: Førsteamanuensis Torstein Tollefsen, tel. 22 85 75 48, torstein.tollefsen@ifikk.uio.no.

Administrativt ansvarlig: Rita Hjorteset, tel. 22 85 70 69, rita.hjorteset@ifikk.uio.no

For mer informasjon, se: <http://www.hf.uio.no/ifikk/studier/evu/filosofi/FIL2309V/index.html>

UNIVERSITETET
I OSLO

EN NY PREST ankom i februar Trondheim stift: **Fr. Alexandre Sema-jangwe Polepole**, født 1. januar 1964 i Mantanda/DR Kongo, ble presteviet den 14. mai 2000 i Roma. Han er tilsluttet neokatekumenatet og bor i Flinteg 5, 6410 Kristiansund.

UNDER SITT KAPITTEL den 10. februar valgte Karmelittnonnene i Tromsø, ved Karmel "Totus Tuus", ny priorinne og nye rådssøstre.

For den neste treårsperioden er **sr. M. Teresa Hosanna av Jesusbarnet** valgt til priorinne.

Sr. Hosanna ble født i Warszawa i 1964. Hun trådte inn på Island, men kom til Norge i september 1990. De første løftene avla hun i 1991 og de høytidelige løftene den 12. juni 1994. Hun har tidligere tjent kommuniteten som underpriorinne og novisemesterinne.

Sr. M. Bronislava av Jesus Hostien, sr. M. Electa av Jesus og **sr. M. Bozena av Kristus Forløseren** ble valgt som henholdsvis 1., 2. og 3. rådssøster.

KAPELLAN ved St. Paul menighet i Bergen og skoleprest ved St. Paul skole, **Oddvar Moi**, dro den 1. februar på studiepermisjon til Roma. Roma-oppholdet vil vare ca. et halvt år, og fylles med studier i økumenisk teologi ved det pavelige universitetet Angelicum.

ST. MAGNUS MENIGHET i Lillestrøm avholdt i slutten av februar valg av nytt menighetsråd. Det nyvalgte rådet konstituerte seg den 5. mars og består nå av de følgende:

Giuseppe Silvio Beltramba (leder), **An Van Nguyen** (nestleder), **Anne Cederkvist** (sekretær), **sr. Hedwig-Marie Hergenbahn**, **Louis R. Chute** og **Vinh Van Tran** (medlemmer). Varamedlemmer er **Benny Thomas** og **Györgi Sandor**. Menighetens representant i Pastoralrådet er **Modesto Ocampo**.

I FORBINDELSE MED at **p. Arne Kirsebom SS.CC** ble utnevnt til generalvikar i Oslo Katolske Bispedømme fra 1. januar dette år, er **p. Heinz-Josef Catrein SS.CC** valgt til ny superior for picpus-kommuniteten i Kristiansand fra den 1. mars.

UTNEVNELSER I OSLO KATOLSKE BISPEDØMME

Biskop Bernt Eidsvig Can.Reg. av Oslo har den 9. mars 2006 forlenget **p. Arne Fjeld OPs** periode som kapellan for dominikanerinnene på Lunden kloster i Oslo, frem til 1. juli 2007.

Biskop Eidsvig har med virkning fra den 1. februar 2006 opphevet pastoralteamet i St. Ansgar menighet, Kristiansand. **P. Heinz-Josef Catrein SSCC** utnevnes fra samme dato til sogneprest og **p. Pawel Wiech SSCC** til kapellan.

Biskop Eidsvig har den 1. februar 2006 utnevnt **Else-Britt Nilsen OP, Magdalene Thomassen** og **Per Kværne** som bispedømmets representanter i det videre (studie- og undervisnings-) samarbeid med Det teologiske menighetsfakultet i Oslo. Utnevnelsen gjelder for to år.

Biskop Bernt Eidsvig Can.Reg. har den 1. februar 2006 opprettet et Akademisk Studieråd for bispedømmet. Rådet skal spesielt bistå ved utviklingen av et norsk katolsk studietilbud på universitetsnivå innenfor fagene filosofi og teologi. Akademisk Studieråd vil bestå av biskopen, **p. Arnfinn Haram OP, Per Kværne, sr. Else-Britt Nilsen OP** og **Magdalena Thomassen**. Utnevnelsene gjelder for to år.

UTNEVNELSER I TROMSØ STIFT

Biskop Gerhard Goebel MSF av Tromsø har utnevnt **Lillian Thorstensen Lindberg, Napoleon Valderama** og **Søren H. Clausen** til kirkelige assistenter i Den Hellige Ånds menighet i Mosjøen, for å feire ordets gudstjeneste og dele ut kommunion. Det gies fullmakt i to år fra 2. mars 2006.

Prestevieelse og diakonvieelse

i Oslo katolske bispedømme

Ragnar Leer Salvesen

Ragnar Leer Salvesen prestevies lørdag 24. juni kl. 12.00 i St. Olav domkirke i Oslo. Det blir påfølgende mottakelse.

Fredrik Hansen

Fredrik Hansen ordineres til diakon lørdag 1. juli kl. 12.30 i St. Olav domkirke i Oslo. Det blir påfølgende mottakelse.

Begge ordinasjonene vil bli foretatt av biskop Bernt Eidsvig.

Pavens bønneintensjoner

2006

Mars

At unge mennesker som søker etter meningen med livet må bli forstått, respektert og veiledet med tålmodig kjærlighet.

At den felles misjonsbevissthet, som fremmer samarbeidet og kommunikasjonen hos dem som arbeider i misjonen, må øke innen hele kirken.

April

At kvinners individuelle, sosiale og politiske rettigheter må bli respektert i alle land og nasjoner.

At kirken i Kina må få full frihet til å forkynne evangeliet.

Mai

At de rike gaver som den Hellige Ånd gir kirken, må bidra til økt rettferdighet og fred i verden.

At de som i misjonslandene har ansvar for offentlige institusjoner, må sørge for lovverk som fremmer og forsvarer menneskelivet fra unnfangelse til naturlig død.

Taizé-bønner i St. Birgitta kirke, Fredrikstad

Dette er en enkel gudstjeneste som henter sin form og inspirasjon fra Taizéfelleskapet i Frankrike.

Her er ingen tale – men sang, bønn, skriftlesning og stillhet.

Søndag 2. april kl 19.00

Søndag 7. mai kl 19.00

Velkommen!

Bli med på

Katolsk familieleir!

26.-30. juli arrangeres det katolsk familieleir på Mariaholm.

P. Arne Kirsebom er leirprest.

Tonje og Sigurd Hareide er kontaktpersoner og kan kontaktes på tlf. 33 38 66 75 eller e-post Sigurd.Hareide@hit.no.

Mer informasjon om leiren kommer på NUKs hjemmesider, www.nuk.no, etter hvert – men merk allerede nå datoen!

Redaktør for St. Olav tidsskrift

Da vår nåværende redaktør går av med pensjon, søker vi fra høsten 2006 redaktør i 50% stilling til St. Olav tidsskrift.

St. Olav tidsskrift er et abonnementsblad som eies av Oslo katolske bispedømme og kommer ut med 10 numre i året.

Bispedømmets siktemål er å ha et tidsskrift som lever med i tidens aktuelle spørsmål, og som går i dybden i disse fra Kirkens ståsted. Ikke minst står det sentralt å formidle Kirkens syn i kontroversielle saker. Samtidig skal tidsskriftet være et åpent forum for dialog og debatt.

Søkere må ha bred kjennskap til Den katolske kirkes tro, virksomhet og historie, både i Norge og internasjonalt. Det kreves høyere utdanning. Journalistisk bakgrunn eller erfaring er en fordel. Som utgangspunkt er det

en forutsetning at søker er katolikk.

Ved siden av det innholdsmessige, har redaktøren også ansvar for den økonomiske siden ved driften av bladet, herunder å sikre et tilstrekkelig abonnentgrunnlag. Det er et mål at bladet skal være økonomisk selvberende.

Stillingen er ledig fra 1. september 2006 og utlyses på åremål for 5 år. Det kan bli aktuelt å overveie kombinasjon med annen oppgave, slik at det blir en full stilling.

Lønn etter avtale. Søknad sendes Oslo katolske bispedømme, Akersveien 5, 0177 Oslo, innen 15. mai 2006.

Henvendelser om stillingen kan rettes til generalvikar Arne Kirsebom SSCC eller kansellist Ulrik Sverdrup-Thygeson.

NORGE

P. P.

BROEN

DISTRIBUERT AV
POSTEN
NORGE

B ØKONOMI
ÉCONOMIQUE

Ved flytting vennligst påfør ny
adresse og returner bladet til:
Akersveien 5, 0177 Oslo

HUSK FASTEAKSJONEN!

Tro – solidaritet – forandring

Bankkonto 8200.01.93433
Merk innbetalingen "Fasteaksjonen"
Se www.caritas.no for mer informasjon